

Perry Rhodan

CLARK DARLTON

Vězení Času

Knihovnička Perry Rhodan 64

Přeložil Jaroslav Kuťák

„....a proto jsme překonali prostor a Čas. Před sto lety bylo ještě utopické pomýšlet na lety na Měsíc, nezapomínejme. Už o třicet let později lidé na Měsíci stáli a pak začal bouřlivý vývoj. Skoky hyperprostorem v nulovém Čase, pomocí nichž zdoláváme vzdálenosti tisíců světelných let, dávno nejsou díky pomoci Arkonidanů ničím zvláštním. Prostor je překonán a s ním je překonán i čas. Alespoň donedávna jsme si to mysleli.“

Muž zmlkl a zadíval se do tváří ostatních šesti mužů za stolem. V očích měli vepsáno napjaté čekání na úkol, jehož podrobnosti dosud neznali. Perry Rhodan věděl, že se na tuhle šestici může plně spolehnout a že ten úkol vykonají, jakkoli se zprvu bude zdát těžký či dokonce nemožný.

Vedle něj seděli ještě dva: po pravici *zrzavý*, ježatý Reginald Bull, vlevo Allan, nesmrtelný Arkonidan, který stále vypadal, jako by znal odpověď na všechny otázky.

„Bohužel jsme se mýlili, jak všichni víte,“ pokračoval Rhodan. „Sice jsme překonali prostor a čas v našem vlastním existenčním časoprostoru, ale zapomněli jsme, že tu jsou ještě další časoprostory. A co víc - neuvědomovali Jsme si, že se dva takové časoprostory mohou střetnout. Přesně to se nyní stalo.“

Počkal, až se jeho posluchači trochu uklidní.

„Jedná se o dvě časové roviny, které se prolínají. Je přitom jasné, že taková událost nemůže zůstat bez následků. Představte si náš vesmír jako plochu. Časoprostor cizinců vypadá podobně, ale nepluje paralelně s námi, nýbrž našikmo a zvolna se k nám blíží. Rovina cizinců se zařízne do té naší. Tam, kde se to stane, zmizí veškerý organický život a stane se neviditelným. Celé planety byly tímto způsobem zbaveny života a není proto divu, že nás počítačový Regent arkonidského

Impéria požádal o pomoc a udělal z nás své rovnocenné partnery. Arkon a Země nyní stojí bok po boku proti nepříteli, který je schopen zbavit celou Mléčnou dráhu jejího obyvatelstva.“

Atlan si poposedl. Když zachytil Rhodanův tázavý pohled, řekl: „Tví lidé zjistili, že v rovině cizinců existují jiné časové poměry? V poměru k nám u nich Čas probíhá podstatně pomaleji. Měl by to být klíč?“

„Klíč - k čemu?“

Atlan pomalu zavrtěl hlavou.

„Neptej se mě, Rhodane. Zatím ještě ne. Promluvím teprve tehdy, až uvidím, že mé domněnky jsou potvrzeny. Jenom na něco bych chtěl upozornit už teď: Tví vědci zjistili, že čas v rovině neviditelných probíhá dvaasedmdesátisíckrát pomaleji než u nás. To znamená, že od doby, co jsem na Zemi, u nich uteklo teprve pár měsíců.“

Rhodan na Allana zkoumavě pohlédl. Nesmrtelný strávil na Zemi více než deset tisíc let. Na jaké souvislosti to poukazuje? Atlan neodpověděl. Zatím ještě ne.

Rhodan se otočil zpátky k šestici.

„Marcelu Rousovi a Felimeru Lloydovi se podařilo zkonstruovat přístroj, s jehož pomocí pronikli do jiného Časoprostoru, aniž by přitom ztratili vlastní čas. Jinými slovy: Kdo se takhle dostane do světa Neviditelných, musí se vyrovnat s faktem, že v jeho okolí čas ubíhá dvaasedmdesátisíckrát pomaleji. Tento přístroj jsme nazvali generátorem čočkového pole a postavili jsme první prototyp. Byl instalován do průzkumného kosmického člunu typu Gazela. Kromě nového přístroje máme ještě další pomůcku, která nám dokáže s jistou přesností určit, na kterém místě pravděpodobně dojde k dalšímu průniku protivníkovra Časoprostoru. Nyní končí stadium laboratorních pokusů, pánové. Musíme zjistit, zda se naše domněnky potvrdí- A vy, pánové, se o to pokusíte.“

Šest mužů se na sebe podívalo. Rhodan v jejich očích neviděl , úlek, nýbrž jen příjemné překvapení. Nebylo mezi nimi nikoho, kdo by na Zemi neriskoval pro Rhodana život. Během uplynulých desetiletí měli dostatek příležitosti k tomu, aby bojovali proti skutečnému a živoucímu protivníkovi. Bránili Zemi- Tentokrát však stáli proti nepříteli, kterého od nich dělila stěna času. Ale v té byly naštěstí díry.

„Vedení expedice předávám poručíku Rousovi. Je jediným z vás, kdo už protivníka několikrát kontaktoval. Z mutantů přiděluji expedici hypnotika Andrého Noira, který má schopnost vnutit v případě potřeby protivníkovi svou vůli. Považuji to za nutné, aby se nemohlo stát, že vás někdo zajme. Dále se expedice zúčastní fyzik Fritz Steiner, chemik a konstruktér generátoru Ivan Ragov, biolog, zoolog a lékař, technik Fred Harras a nakonec ještě náš africký meteorolog a metalurg Josua. Takže teď víme, o koho půjde. Start proběhne zítra s jedním z našich těžkých křižníků. Víc toho prozatím neprozradím. Je nutné, abyste si přes noc pořádně odpočinuli. Nějaké dotazy?“

Poručík Marcel Rous, malý, tmavovlasý a temperamentní Francouz, demonstrativně zavrtil hlavou. Věděl, že žádné další otázky nejsou. I ostatních pět mužů mlčelo-

Rhodan spokojeně přikývl, jako by ani nic jiného nečekal.

„Děkuji vám, pánové. Uvidíme se zítra ráno kolem desáté, půl hodiny před startem. Poručíku Rouši, zůstaňte tady. Ostatní mohou jít. Nechod'te příliš pozdě spát, jestli vám mohu dát poslední radu. Nevím, zda se v jiném časoprostoru k nějakému spánku vůbec někdy dostanete!"

Hypnotik Noir se zazubil. Ostatní muži své pocity neprozrazovali, ale hleděli vypadnout z místnosti. Noci v Terranii byly krátké.

Rhodan počkal, až se za nimi zavřou dveře, a pak se obrátil na Rouse.

„Zítra nebudeme mít čas projednat podrobnosti, takže vás musím poprosit, abyste tu zůstal. Vy jako šéf expedice musíte být plně informován o tom, co se má zítra stát a co byste měl udělat, pokud se experiment nezdaří. To se bohužel může taky přihodit. Nezapomínejte, že náš čokočkový generátor ještě určitě potřebuje vylepšit. Kromě toho chybovat je lidské, že?"

Naše poslední výpočty říkají, že další protivníkův zákrok proběhne v soustavě slunce Morag během jednoho týdne. V tuto dobu bychom se měli zdržovat v bezprostřední blízkosti a být u toho. Riziko znáte: Bez čokočkového generátoru není návratu zpět. Pokud ho přetížíte, jste ztracen, protože budete žít dvaasedmdesátisíckrát pomaleji, než obvykle. Než byste mohl udělat něco pro své vysvobození, uplynou měsíce či roky. Nezapomínejte, že Jedna vteřina pobytu u nás znamená dvacet hodin pobytu u nich."

Atlan zvolna přikývl, ale nic neříkal.

I Bull mlčel. Byl docela rád, že se expedice nemusí účastnit. Když šlo o to, zneškodnit jakéhokoliv viditelného nepřítele, byl Bull první, kdo se na něj vrhl. Ale neviditelné, bezčasové bytosti z jiných sfér? Ne, to raději ne.

„Takže poslouchejte," pokračoval Rhodan a podíval se na Rouse. „Teď vám dám nějaké informace, které za určitých okolností mohou být životně důležité..."

^ A ^

Ve vesmírných katalozích byla stálice označena jako „Morag", nažloutle bílá hvězda podobného spektrálního druhu jako Slunce. Druhá planeta této soustavy byla velká jako Země, měla dýchatelnou atmosféru a jen o něco málo vyšší gravitaci než Země. Její trochu menší vzdálenost ke slunci způsobovala teplejší a sušší klima než na Zemi, i když tam také bylo hodně oceánů a moří. Pobřežní oblasti si však nemusely stěžovat na nedostatek vláhy, protože tam často přšelo, jak nasvědčovaly deštné pralesy- .

Tato druhá planeta se jmenovala Tats-Tor a zhruba před třemi tisíci lety byla osídlena Arkonidany. Planeta se stala zásobárnou nezbytných surovin a byla i důležitým stanovištěm imperiálních nákladních lodí. Na rozlehlém kosmodromu hlavního města Akonaru startovaly a vzlétaly nákladní lodě mnoha bytostí. V ulicích města se to hemžilo bizarními stvořeními z celé Galaxie.

Vlastníky planety a pány Tats-Toru však byli „noví Arkonidané", jak se zdejší obyvatelé sami nazvali.

A nestalo se to bezdůvodně, jak Marcel Rous brzy zjistil. Vnějšíkově se vůbec nelišili od pyšných a arogantních Arkonidanů, Nebyli jen pyšní, byli také namyšlení až nafoukaní a chovali se k příslušníkům ostatních civilizací se značnou mírou pohrdání. Kdo však chtěl z jejich planety získat suroviny, ten si to musel nechat líbit.

Těžký křižník TERRA materializoval dvě světelné hodiny od Tats-Toru a vyslal průzkumný člun typu Gazela- Tyto malé čluny nebyly kulaté jako jejich mateřské lodi, svým tvarem spíše připomínaly disk o průměru pětatřiceti metrů.

Sotva se Gazela dostatečně vzdálila, TERRA opět dematerializovala. Jednoduše zmizela a zanechala po sobě pocit prázdnoty.

Poručík Rous ji pocítil, když se díval na monitory a viděl jen vzdálený třpyt hvězd.

Akce právě začala. Zůstal sám, byl odkázán jen na sebe a své druhy. Nikdo by jim nemohl včas přispěchat na pomoc, kdyby se dostali do toho strašlivého neviditelného ohrožení.

A Rhodan řekl, že k němu nejpozději do týdne určitě dojde.

Rous vzdychl a změnil kurz. Netransitoval, aby získal čas. Neměl důvod.

„Nesmysl!" řekl si sám pro sebe.

Noir právě přicházel ze spojové centrály.

•„Co je nesmysl, Marceli? Snad ne naše expedice?"

„Jak jste na to přišel, André? Naše expedice je více než nutná, dá se říci že nezbytná, přestože je spojena s velkým rizikem. Ne, já mám na mysli Nové Arkonidany. Že prý to nejsou zrovna příjemní společníci."

„Však už jsme se vypořádali s docela jinými tvory," konejšil ho hypnotik. „Pokud nebudou přátelští, donutíme je k tomu."

„Můžete ovlivnit jednotlivce, ale nikdy obyvatele celé planety," poznamenal Rous. „Počkejme, co osídlenci z Arkonu řeknou, až jim oznámíme, že je čeká útok Neviditelného. Podle toho se pak zařídíme."

„Kde hodláte přistát?"

„Na kosmodromu v Akonaru, to je hlavní město. Sídli tam i Administrátor planety, kterému musíme předat Rhodanovu zprávu. Pokud nás při naší akci může někdo podpořit, pak jedině on."

Do velínu přišel Fritz Steiner. Zaslechl poslední slova a proto svým neomaleným způsobem podotkl: „Jakápak podpora? Když nebudou chtít, ať je ta Časopříšera sežere! My jsme vybaveni. Máme svůj čočkový generátor.“

„No, jste si tak jist, že bude fungovat?“ podotkl Rous.

„Vy snad ne? Byl přece zkonstruován podle vašich instrukcí. Najednou pochybujete?“

„Kdepak, ale opatrnosti nezbývá, Steinere! Sebemenší chybička může v tomto případě znamenat katastrofu.“

„Nikdo neví,“ odpověděl zcela klidně Steiner, „Jak to za časovou zdí doopravdy vypadá. Ta druhá časová rovina musí skýtat stejné životní podmínky, jako ta naše. Pokud se my můžeme dostat k nim, pak to bude určitě možné i obráceným směrem. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?“

„Člověk bez naděje,“ prohlásil souhlasně Rous, „je člověkem bez budoucnosti. Ano, vyjádřil jste se dostatečně jasně. Naše názory jsou identické.“

Dvě hodiny po tomto rozhovoru přistáli na akonarském kosmodromu. Zavolala je kontrola z věže a sdělila jim přesné souřadnice pro přistání. Muže na věži očividně vůbec nezajímalo kdo jsou - každopádně se ani nezeptali na jejich mateřskou planetu.. Podle toho se dalo soudit, že na Tats-Toru vládne čilý a podle všeho hlavně klidný provoz.

Rous požádal Steinera, aby zůstal ve velínu a aby se zapnutým přijímačem sledoval jejich cestu. Poručík chtěl navštívit Administrátora a varovat ho před hrozícím nebezpečím. Prostřednictvím stálého spojení se Steiner bude dozvídat všechno, o čem bude řeč. Kdyby se stalo něco nepředvídatelného, mohl by zakročit.

Ke zvykům na kosmodromech patřilo, že si nikdo nikoho příliš nevnímal. Rous a Noir byli pod svými kombinézami oblečeni do, vylepšených arkonidských transportních obleků. V případě potřeby jim to umožňovalo stát se neviditelnými, létat a obklopovat se energetickým ochranným štítem.

Neobsazené automatické vozidlo je odvezlo do města a vysadilo je před Administrátorovým palácem.

Teprve teď byli poprvé zkontrolováni.

Administrátorův palác stál přesně na okraji kruhové hranice, oddělující kosmodrom a obchodní čtvrť. Uvnitř této zóny je už žádné další kontroly ani překážky nečekaly. Kdokoliv mohl na kosmodromu přistát a vyrazit k městu, aniž by se ho někdo zeptal na jméno nebo planetu původu. Teprve když opouštěl uzavřenou oblast, musel se dát zkontrolovat.

Dva uniformovaní Arkonidané - Rous je poznal podle bílých vlasů a načervenalých albínských očí - stáli za energetickou bariérou, prostupnou jen v jednom místě, ne větším než dveře. Pozemšťané by si s tím nemuseli lámat hlavu, protože jim jejich energetické ochranné štíty umožňovaly prostoupit i touto zábra-

nou, ale teď to nebylo nutné. Naprosto klidně předložili identifikační karty a podali je strážným.

Ten větší z nich si je vzal.

„Mateřská planeta Země?“ zeptal se a podíval se na Rouse. „Chybí souřadnice planety. Průkaz je neplatný.“

„Mohli jsme udat falešné souřadnice,“ odpověděl klidně Rous, „a pak bychom si ušetřili zbytečné otázky lidí na zaostalých planetách. Údaje o souřadnicích, můj milý, chybí se souhlasem Regenta. Stačí?“

„To by mohl říct každý,“ uhnul Arkonidan. „Musím to zjistit, než vás pustím dál. Co chcete na Tats-Toru?“

„Vyhledat Administrátora a varovat ho před invazí, která vám hrozí.“

Arkonidan vytřeštil oči. Ten druhý mimoděk o krok ustoupil. „Invaze? Přeskočilo vám...?“

„Vypadáme tak?“ zeptal se Rous. „Hlavně si nemyslete, že Jsme sem letěli takovou dálku jenom proto, abyste nás mohli urážet. Laskavě si pospěšte, jestli si nás chcete dát zjistit. Nemáme na vás čas.“

Úžas Arkonidanů ustoupil obvyklé aroganci.

„Počkáte si, Pozemšťane, dokud se mi nebude chtít. Bez našeho svolení do Akonaru nepůjdete. Hej, Rolphe,“ obrátil se na kolegu. „Zavolej centrálu a ukaž jim tyhle pasy.“

Rous s Noirem na sebe významně pohlédli, zašklebili se a připravili se na delší čekání. Bohužel to jinak nešlo, i když jim bylo jasné, že všemi kontrolami projdou bez problémů.

Arkonidan, který zůstal, se znovu obrátil na Rouse.

„Takže pozice vaší mateřské planety není zaznamenána v pasech? To je velmi podivné. Každý kosmonaut musí mít pas, ze kterého lze jasně vyčíst, odkud přiletěl. Je to bezpečnostní opatření, které jistě chápete. V případě zločinu je pak lehčí..“

„Už jsem vám řekl, že Země je výjimkou. Slyšel jste někdy o Zemí?“

„Ne, ještě nikdy,“ přiznal Arkonidan. „Kdy byla osídlena? Vy už se Arkonidanům moc nepodobáte.“

Poslední slova měla znít posměšně. Rous v sobě potlačil nával zlosti a zůstal klidný.

„Země patří k Impériu teprve několik měsíců,“ vysvětloval pobledlému strážnému. „Vlastně ani to příliš nesouhlasí, protože jsme odmítli podřídit se a dát si vládnout nějakým počítačem. Ale abychom nezpůsobili nějaké hloupé nepříjemnosti, přistoupili jsme s ním na rovnocenné partnerství. Nevím, proč vám o tom povídám. Vysokou politiku zřejmě příliš nechápete.“

Arkonidan potřeboval dvě minuty, aby se vzpamatoval z překvapení.

„Partnerství? Co to říkáte? V celé říši existuje pouze jediná vládnoucí civilizace, a tu představují Arkonidané. O Zemi jsem ještě nikdy neslyšel."

„To se nedivím," kývl Rous lhostejně. „Stejně málo jste asi slyšel o civilizaci, před kterou chceme Administrátora varovat. Takže, co je? Jak dlouho ještě musíme čekat?"

Arkonidan chvíli váhal a pak uvolnil vstup.

„Pojďte. Myslím, že smíte projít. Ano, támhle přichází můj kolega. Takže, Rolphe, co rozhodla centrála?"

„Pozici Země nikdo nezná. Centrála si myslí, že bychom cizince měli nechat projít."

Rous si vzal pasy a jeden předal Noirovi.

„Obávám se, že tudy budeme muset procházet ještě několikrát. Nerad bych, abychom se tu pokaždé tak dlouho zdrželi."

Když Rous o téhle události později znovu přemýšlel, říkal si, že nemohli jednat jinak. Noir by strážným snadno vsugeroval, aby je pustili, ale Rhodanův rozkaz zněl, že Noví Arkonidané musejí být ochotni spolupracovat dobrovolně.

Za normálních okolností by pravděpodobně nebylo tak lehké mluvit s Administrátorem planety, ale centrální velitelství už tuto událost nahlásilo nejvyšším úředníkům. V předsálí kráčeli Rousovi s Noirem vstříc dva vznešení muži v uniformách palácových stráží. Patrně tu kladli důraz na tradici.

„Vy jste ti dva Pozemšťané?" zeptal se jeden z nich.

Rous nebyl nijak překvapen. Sice se zdálo být jisté, že Noví Arkonidané o Perrym Rhodanovi ještě neslyšeli, ale myšlenka, že by Impérium mohlo mít rovnocenného partnera, je naplňovala zvědavostí.

„Ano, to jsme my."

„Administrátor by s vámi rád mluvil. Následujte mě, prosím." I přes zdvořilé oslovení nedokázal úředník skrýt pýchu a aroganci. Rous by ho v téhle chvíli nejraději nakopl, ale pak si včas vzpomněl, že nesmí používat žádné formy násilí, že se nesmí chovat povýšeně a že musí za všech okolností zůstat trpělivý.

Všude kolem postávali sluhové a zvědavě pokukovali po pozemšťanech. Hypnotik si nedokázal odpustit malou zkoušku svého umu: Dva nebo tři úředníci se náhle obrátili a kráčeli pryč.

Noir jim vydal hypnotický rozkaz, že si mají vzít pět dní dovolené.

Rous se pousmál, když si toho všiml. Doufal jen, že Noir nedostane zálsusk na další experimenty.

Na konci dlouhé chodby se Arkonidané zastavili. „Za těmito dveřmi na vás čeká Administrátor. Smím vás požádat, abyste odložili zbraně - pokud s sebou nějaké máte?" Neměli.

Dveře se rozskočily a uvolnily vstup.

Rous čekal luxus, ale byl příjemně zklamán. Sál nebyl příliš veliký a připomínal spíš elektronickou laboratoř, než audienční místnost. Stěny byly posety obrazovkami a samotný Administrátor seděl v křesle před ovládacím panelem- Dvě křesla po boku měl prázdná.

„Bud'te vítáni," řekl a lehce přikývl. „Hraniční strážě mě informovaly o vašem příletu, i když musím přiznat, že o planetě Zemi jsem ještě nikdy neslyšel."

„Jste Administrátorem mírumilovné koloniální planety," odpověděl Rous a zůstal s Noirem stát vedle křesel. Arkonidan se ani nesnažil vstát. „Kdybyste byl Skokan, nebo kdybyste patřil k imperiální flotile, jistě byste o nás už slyšel."

„Co to znamená?" zeptal se Administrátor a ukázal na volná křesla. „Posad'te se."

Rous si sedl. Noir také. Jejich pohledy se zkřížily.

„To znamená, že máme s Arkonem značné rozpory, které však mezitím utichly. Dnes jsme Regentovými partnery. Administrátor Sluneční říše, jejímž centrem je Země, uzavřel s nejvyšším Regentem dohodu, abychom společně čelili mocnému protivníkovi. Proto jsme také tady u vás."

„Proč v Tats-Toru? Sám říkáte, že jsme mírumilovnou planetou. Nač tedy válka?"

„Věřte, že my v tom prsty nemáme. Protivník napadá planety Impéria jak se mu zlíbí. A nyní se Neviditelný chystá proti vám."

„Neviditelný? Tomu nerozumím."

Rous se zhluboka nadechl a rozhodl se to zkrátit. Vytušil, že by - i přes Administrátorovu zdvořilost - bylo lehčí poradit si spíše s nepřítelem, než s tímhle úhořovitým Arkonidanem.

„Náš vesmír je ohrožován z jiné dimenze. V této cizí dimenzi vládnou jiné časové podmínky. Na místech, kde se tyhle dimenze vzájemně dotýkají, mizí organická hmota a tím i veškerý život."

„Velmi zajímavé!" přerušil ho Arkonidan, aniž by hnul brvou. „Bohužel jsem o tomto fenoménu ještě neslyšel."

„Ani se nedivím," vysvětloval mu Rous. „Regent považuje za nutné nezneklidňovat Impérium. Takže dosud ani nebylo možné, aby předpověděl útok, který má přijít. Cizinci utočili a nebylo proti nim obrany."

„Proč potom přicházíte do Tats-Toru, abyste nám tady povídal o Regentově tajemství?"

Rous prostě řekl: „Protože podle našich výpočtů je Tats-Tor další planetou, kterou napadne časová fronta nepřítele."

Administrátor na Rouse ne důvěřivě pohlédl, ale pořád ještě neprozrazoval vzrušení, ani žádný větší zájem.

„Opravdu?" zeptal se a přimhouřil oči. „Vy jste nás přišli varovat?"

„Dalo by se to tak říct."

„A proč? Co za to chcete? Proč nás varujete, když na to není obrana?"

Rous byl jeho otázkami zklamán.

„Máme v úmyslu vyvinout zbraň, která by dokázala Neviditelného odrazit, ale chybějí nám zkušenosti. Hlavně proto Jsme přiletěli do Tats-Toru. Chceme tady provést náš experiment a potřebujeme k tomu váš souhlas. Jistě pochopíte, že..."

„V Akonaru v žádném případě," odmítl Administrátor. „Nestrpím, aby byly ohroženy lidské životy. Dělejte si své experimenty kde chcete, ale v hlavním městě nikoli!"

„My to ani nepožadujeme. Pro nás je důležité rozpoznat první náznaky útoku Neviditelného a pokusit se ho pak odrazit. Máme v úmyslu zachránit vás svět před zánikem, ale kdyby to nevyšlo, aspoň nasbíráme nějaké zkušenosti. Chápete?"

„Chápu jen,"* odpověděl Arkonidan a opřel se v křesle, „že se snažíte pod záminkou jakéhosi nejasného nebezpečí pro sebe získat výhody. Za vaši akci však pravděpodobně vězí ještě něco jiného. Je mi líto. Pozemšťané, nebo jak si vlastně říkáte, ale musím vás požádat, abyste urychleně opustili naši planetu, pokud možno ještě dnes před západem slunce. Souhlasíte?"

Rous se ani nesnažil vstát. V očích měl náhle chladný třpyt, který varoval. Klidně položil obě ruce před sebe na desku stolu. „Takže vy mi nevěříte?" zeptal se téměř přátelsky. „Já nechci, abyste tady vyvolávali rozruch a neklid," uhnul Arkonidan přímé odpovědi. „Náš svět dosud nebyl ještě nikdy napaden a pokud by se tak stalo, pak nám náleží ochrana imperiální flotily. Stačí zavolat o pomoc a..."

„Tentokrát to nepostačí," namítl Rous klidně, „budete hořce zklamán, protože Regent proti Neviditelnému z jiného časoprostoru nebojuje. Všechny světy, které Neviditelný napadl, jsou

dnes bez Života, pusté a prázdné. Zmizeli Í švábi a krysy. Prostě všechen život."

Arkonidan pobledl. Ale v očích mu vzplál oheň. „ly lžete. Pozemšťane! Neexistuje žádný protivník, kterého by

se Regent bál! Však já si zjistím, co tady máte skutečně v úmyslu provádět!"

Rous vstal.

„Můžete nám odmítnout spolupráci a podporu, ale nemyslím si, že nám můžete něco zakazovat. Zůstaneme na Tats-Toru, nesnažte se nás poslat pryč- Až se bude blížit invaze, pochopitelně, že vás o ní budeme informovat."

Administrátor se díval chladně a arogantně.

„Nepotřebuji vaše varování. Pokud opravdu dojde k nějaké invazi, poradím si sám. Dobrá, nemohu vám zakázat pobyt na kosmodromu, ale i tak vás důrazně žádám, abyste nezneklidňovali obyvatelstvo Akonaru svými dobrodružnými příběhy. Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste nyní odešli."

I Noir vstal. Zeptal se anglicky: „Neměl bych ho trochu ovlivnit, Marceli? Snadno

ho přiměju, aby nám dal k dispozici pár lidí..."

„To odporuje Rhodanovým instrukcím, André. Když ti namyšlené! chtějí, abychom jim dali pokoj, dobrá. Pojd', půjdeme." Ještě jednou se otočil k Administrátorovi a dodal: „Radil bych vám, abyste zůstali pořád na příjmu. Mějte se, Arkonidane!"

Vědomě nevyslovil Administrátorův titul a podle zlostné grimasy v jeho tváři poznal, že trefil do černého. Oba muži opustili sál a vraceli se ke své lodi.

Nikdo jim v tom nebránil.

^ A ^

Rus Ivan Ragov byl toho názoru, že všichni lidé jsou v podstatě dobří. Tahle představa vycházela z jeho touhy po životě v klidu a míru. Kromě toho měla hodně společného s jeho oborem. Kdo pracuje se zvířaty a rostlinami a navíc je ještě také doktor, ten snad dokonce musí věřit v mírumilovné soužití nejrůznějších tvorů.

Ragov se loudal ulicemi Akonaru a pouštěl se do soukromých studií. Rous neměl nic proti jeho přání, že se trochu porozhlédne. Pomocí maličké vysílačky, umístěné v prstenu, byl pořád ve spojení s Gazelou. Službu konající spojař - momentálně to byl Fred Harras - ho měl stále pod kontrolou.

Ragov opatrně uhnul amorfní bytosti, která před ním kráčela ve skafandru, obklopena vlastní atmosférou. Předběhl to podivné stvoření a ze všech sil se snažil neprozradit zvědavost. Ovšem neubránil se aspoň pohledu úkosem. Něco takového zatím ještě opravdu nikdy neviděl, přestože už navštívil hodně světů.

Bohužel se však musel otočit na druhou stranu, aby nevzbudil zbytečnou pozornost.

Zastavil se na hlavní třídě v blízkosti kosmodromu. Tady bydleli ve velkých hotelech obchodníci a návštěvníci města. Ragov

naslouchal změti jazyků, ale pořádně nerozuměl žádnému. Litoval, že není telepat.

Před jedním z Četných obchodů se zastavil. Prodáváč nebyl Arkonidan, jak by se dalo čekat, ale vousatý Skokan. Pokřikoval po kolemjdoucích a nabízel své zboží - vycpané ještěrky z třetí planety slunce Thoraki, nebo hned vedle nich barevně třpytivý kámen z planety Temporalis, který bylo možné položit pod projektor a dívat se díky jeho záření do minulosti. Ragov zvažoval, zda jej nemá koupit, když vtom si všiml něčeho dalšího.

Vzalo mu to dech.

To, co tam leželo, byla docela obyčejná břitva, jaké se používaly před sto lety. Tabulka před ní říkala; „Podřezávač krků z planety *Země*, pozice neznámá- Tímto instrumentem se Pozemšťané zbavovali svých Žen, když zatoužili po jiných- Všeobecně používáno. Velmi vzácný doklad cizí kultury."

Ragov nevěděl, zda se má smát, nebo jestli má plakat. Přehnané popisky prodáváných předmětů v něm vyvolaly pochybnosti o skutečné hodnotě těchto takzvaných rarit, ovšem tím se nevysvětlovalo, jak se majitel obchodu dostal k pozemské břitvě, Nebo se ho snad měl zeptat?

Už se málem rozhodl, když k němu přistoupili dva muži. Hned poznal, že to jsou Arkonidané. Podle uniforem to byli policisté nebo vojáci.

„Jste Pozemšťan a přiletěl jste na malé ploché lodi?“ zeptal se jeden z nich s obvyklou aroganci malého úředníka, který nabyt moc nad ostatními smrtelníky. „Následujte nás, prosím.“

Ale Ragov to nemel v úmyslu. Setřásl paži toho muže.

„Jsem Pozemšťan, ale to vám nedává právo zadržovat mě na ulici. Co po mně chcete?“

„Dozvíte se to od Administrátora,“ odvětil Arkonidan. „Půjdete dobrovolně, nebo vás budeme muset přinutit? Po rozmluvě se smíte vrátit na loď.“

Ragov přemýšlel o svém bojovém obleku. Měl se učinit neviditelným, nebo měl prostě odletět? Ne, podobné věci měli na téhle planetě prozatím zakázané.

„Půjdu s vámi dobrovolně,“ řekl nakonec a ještě jednou se podíval na břitvu. Později se sem hodlal vrátit. „Jděte napřed, půjdu za vámi.“

Udělal, co po nich chtěl- Pravděpodobně měli přísně zakázáno chovat se hrubě. Ragov je nechal trochu poodejít, potom přiložil ruku s prstenem k ústům a špitl: „Harrasi! Slyšel jste? Musím k Administrátorovi. Oznamte to Rousovi!“

„Už se stalo, Ragove. Jděte s nimi. My vás pohlídáme. Pokud by vám hrozilo nebezpečí, objevíme se a pomůžeme vám.“

„To doufám!“ řekl Ragov a následoval oba Arkonidany.

O deset minut později stál před Administrátorem.

„Sedněte si. Pozemšťane,“ řekl Administrátor chraplavě a s nuceným klidem.

„Chtěl jsem mluvit s vašimi dvěma přáteli, kteří tu byli před třemi dny, ale mí lidé našli jenom vás. Jste informován o záležitostech, které vás sem přivedly?“

„Na Tats-Tor, myslíte?“

„Ano.“

„Vím, že tu má zaútočit Neviditelný.“

„To znamená, že bude chtít zbavit naši planetu všeho Života?“

„Ano, je to tak.“

Administrátor zíral Ragovovi upřeně do očí.

„Já však jsem přesvědčen, že nejde o žádný útok Neviditelných nebo Neznámých, nýbrž že je to ďábelský trik Pozemšťanů, jehož smysl mi zůstává utajen. Přece není možné odhadnout místo a Čas útoku Neznámého? To přece nezní logicky, ne?“

„Nemyslím, Administrátore,“ zavrtěl Ragov hlavou a se zájmem přitom sledoval technické zařízení místnosti. „Proč bychom se měli tolik snažit, abychom vás

vystrašili?“

„To taky nevím. Každopádně je však zřejmé, že se o to vehementně snažíte.“

Ragov nic nechápal. Pořád musel myslet na tu bláznivou břitvu ve Skokanově obchodě a nemohl se dostat k tomu, aby rádně sledoval chod Administrátorových myšlenek. Ten člověk mluvil nesmysly.

„Jak to myslíte?“ zeptal se.

Administrátor se zhluboka nadechl a řekl; „Před půl hodinou zmizelo pět set kilometrů východně odtud veškeré obyvatelstvo města střední velikosti. Nezůstal tam nikdo- Zmizely dokonce i ryby z řek.“

Ragov se probudil jako ze sna.

„Už jsou tady!“ zvolal a zvedl k ústům ruku s prstenem. „Časofronta je tady, Harrasi Okamžitě dej vědět poručíku Rousovi - a vyzvedněte si mé tu! Nebo mám letět?“

„Co je to?“ chtěl vědět Administrátor a ukázal na prsten. Ale Rus už měl jeho nedůvěry plné zuby.

„Tohle,“ řekl pohrdavě, „je zázračná zbraň, pomocí které zmizí celé vaše město. A jestli nebudete konečně zticha a nezačnete nás podporovat, budete první, koho nepřátelský časoproud spláchně. Rozuměl jste mi?“

Administrátor zarputile mlčel. Pak Ragovovi pokynul, že může jít. Ale jakmile osaměl, ihned svolal své důstojníky a vydal jim jednoznačné rozkazy.

^ . A ^

„Stalo se to dřív než jsme čekali,“ poznamenal trochu zneklidněně Rous v jídelně Gazely poté, co vyslechli Ragovovu zprávu. „Podle mého soudu může jít o jakýsi předvoj, něco jako průzkum.“

„Takže fronta bude zase asymetrická,“ konstatoval Noir. „To je to, co chtěl šéf vědět.“

„Zatím není nic prokázáno,“ varoval Rous před předčasnými závěry. „Nejdříve se musíme podívat na místo událostí a pak počkat na další útoky.“

„Pochybuji, že se jedná o útoky,“ řekl náhle Ragov. „Naopak jsem dokonce přesvědčen, že Neviditelní vůbec netuší, co u nás způsobují. Pravděpodobně tomu ani nemohou zabránit.*“

Rous přikývl.

„Tohleto musíme taky zjistit. Navrhuji, abychom odstartovali a podívali se na to mrtvé město.“

Nesnažili se o "plnění formalit. Zanedlouho se Gazela odlepila od země a rychle vystoupala do výšky, aby ji o pár vteřin později pohltilo azurové nebe.

Rous, který pilotoval, neviděl zaražené tváře vojáků, pochodujících po přistávací ploše s rozkazem zatknout Pozemšťany a zajistit jejich loď. Namířil si to k východu a začal klesat, když uviděl město. Palubní přístroje automaticky měřily stáří předmětů, které tam dole zůstaly. Byly staré tisíce let a ohraničení zasaženého území objektů tím zůstalo jasně zřetelné.

„Víceméně elipsa," konstatoval Fritz Steiner. „Vypadá to, jako by cíl jenom olízli. Příště to už asi bude horší."

Přistáli na okraji města a zběžně si je prohlíželi. Nenašli nic živého, dokonce i obtížný hmyz zmizel.

Službu konající spojař Fred Harras najednou zvolal: „Administrátor nám dává tohle neštěstí za vinu a vyhlásil poplach ozbrojených složek. Policie v Akonaru nás má okamžitě zatknout. Už po nás pátrají."

Rous se zadíval na opuštěné domy.

„Rhodanova domněnka se potvrdila. Arkonidané už jsou natolik arogantní a dekadentní, že věří výhradně jen své vlastní zkušenosti. Na druhého nedají. No dobrá, tak ať si ty své zkušenosti sbírají. Jenom se obávám, že s tím později nic nezmůžeme, Náš svět, náš časoprostor jim může zmizet z očí tak

rychle, že si toho ani nevšimnou. A pak zůstanou třet někde v cizí dimenzi."

Steinera se osud Arkonidanů nijak nedotkl.

„Musíme se připravit," řekl významně. „Další útok ~ chceme-li zůstat u tohoto pojmu - se skuteční asi sto kilometrů od Akonaru. Přistaneme tam a počkáme? Asi nebude mít smysl vracet

se do hlavního města. Jen by z toho byly další zbytečné nepříjemnosti."

Rous si povzdechl.

„Takže nás čeká práce. Ale nemáme prostředky, abychom mohli obyvatelům této planety pomoci, až se to stane," kývl na Steinera a položil ruku na páky. „Dobrá, budeme Čekat v poušti před Akonarem Naštěstí tam není prales, i když divoká zvíř ano. Už mám chuť na pořádný biftek."

„Jasně," přikývl Steiner a vracel se na cestu do strojovny. „Já taky!"

^ A ^

Hraniční území mezi pralesem a pouští se zdálo být malým rájem, se kterým vůbec nepočítali.

Gazela stála na svých teleskopických nohou v bujných křoviskách, skýtajících příjemný stín. Jeden ze šestice mužů stále setrval ve velínu, aby udržoval loď v pohotovosti ke startu. Steiner měl svou aparaturu také v pohotovosti. Stačilo zmáčknout tlačítko a Čočkový generátor otevře bránu do cizí dimenze.

Takto vybaveni a připraveni si účastníci expedice dopřáli odpočinek a přestávku. Harras a Noir odešli na lov a vrátili se s velkým čtvemožcem, připomínajícím srnu. Dokonce ani lidumil Ragov se nebránil přípravě pečinky. Prohlédl si maso a potvrdil, že je jedlé. Poručík Rous dal k dispozici ruční paprskomet - nastavený na nejmínější výkon - a pekli nad ním.

Zatímco se nad stepí vznášela vůně masa, Steiner seděl za ovládacím panelem Gazely a konal svou službu. Vysílačky byly zapnuté a informovaly ho, co se děje v Tats-Toru. Administrátor mezitím vyhlásil mobilizaci. Byl pevně přesvědčen, že za zmizením obyvatel města vězí Pozemšťané. To oni přišli s teorií o invazi. To oni vyhrožovali...

Tats-Tor byl, jak známo, mírumilovným světem. Administrátor neměl k dispozici flotilu ani velkou armádu. Měl jenom policii a její vozidla. K tomu patřilo několik obratných stíhaček a malých bombardérů, protože kdyby došlo k vážnějšímu případu ohrožení, mohl si povolat arkonidskou bojovou flotilu.

Ovšem něco mu říkalo, aby ji zatím nevolal.

Akce proti Pozemšťanům pokračovala po neúspěchu na kosmodromu tím, že vetřelce pronásledovala stíhačka. Ta zjistila, že Gazela přistála u mrtvého města. To ovšem ještě posílilo Administrátorovo podezření,

Znovu vydal policii důrazný rozkaz Pozemšťany zatknout.

Steiner informoval Rouse a měl přitom vážný výraz.

„Co můžeme udělat? Máme svázané ruce. Nesmíme se bránit, ani kdyby nás napadli. Nechápu, co tím Rhodan sleduje."

„Nikomu naši pomoc nevnučuje," pokoušel se vysvětlit Rous. „Sebeobrana není zakázaná, jen je třeba dávat pozor, aby se přitom nikomu neškodilo. Ani Noir nesmí zasáhnout."

„No fajn," poznamenal Steiner. „Máme snad po Arkonidanech házet pískem, až nás přijdou zatknout?"

Od ohně se ozval Harras: „Nahoře krouží letadla. Teď se chystají přistát. Kdopak to asi je?"

Rous a Steiner stáli v otevřeném vstupu a dívali se k nebi. Byly tam celkem tři kluzáky. Za pár okamžiků dosedly asi dvě stě metrů od nich. Okamžitě po přistání je opustily dva tucty ozbrojených vojáků, klen zaujali pozice a pak vykročili s tasenými zbraněmi proti Gazele.

Steiner se zašklebil.

„Aspoň nás mohli nechat najíst!"

Rous se podíval na přicházející a řekl Harrasovi: „No tak, Harrasi! Do loď s vámi! Postarejte se, aby Gazela nemohla odstartovat. Zapněte energeticky štít. Člověk nikdy neví, co se může stát. Vyřídíme to raz dva!"

• „Jako bych to nevěděl," poznamenal zlostně Harras a nechal pečení být. U ohniště

zůstal jen Ragov a smutně hleděl na kus masa na rožni. Od blízkého potoka přicházel Josua s kanistrem Čerstvé vody. Vytřeštil oči, když uviděl Arkonidany.

Rous jim šel naproti. Ostentativně se vzdal veškerých zbraní, pro-, tože věděl, že je chráněn. Steiner ve velínu Gazely určitě nespál.

Arkonidan v Čele jednotky se zastavil. I jeho malá armáda zůstala automaticky stát.

„Administrátor přikázal, abyste se bezpodmínečně odevzdali do mé moci," řekl namyšleně a ukázal na Gazelu. „Vaše loď se zabavuje."

„Smím se aspoň zeptat, jaký má tohle nařízení smysl?"

„Zaútočili jste na náš svět a my jsme přesvědčeni, že vaše zbraně jsou ukryty na lodi."

„To byste je dlouho hledali," posmíval se Rous.

„Vy nám chcete klást odpor?" zjišťoval důstojník. „Proč? Nic Jsme neprovedli."

Jednotka znovu vykročila a obklíčila tábořiště. Rous ukázal na Gazelu a řekl: „Tak se ujměte svého úřadu, důstojníku. Nicméně vás chci předem varovat! Pokud se podezření vašeho Administrátora ukáže jako nespravedlivé, budu si na vás stěžovat na Arkonu. Vaší planetě hrozí zkáza a vy nemáte na práci nic lepšího, než nás obtěžovat. Přitom jsme tu proto, abychom vám pomohli."

„Jenom vykonávám rozkazy," použil důstojník tu nejotřepanější a nejhlupejší frázi, kterou mohl, aby se zbavil zodpovědnosti za své Činy. „Pokud tady někdo něco rozhoduje, pak je to Administrátor."

I na tato slova by Rouse určitě napadla odpověď, kdyby se k tomu dostal. Ale nebylo kdy.

V té chvíli se totiž stalo několik věcí naráz.

Steiner se zjevil nahoře ve vstupu do Gazely a zvolal: „Došlo k novým kontaktům na okraji Akonaru. Zmizelo více než deset tisíc obyvatel. Další útok právě probíhá na opačné straně planety. Zprávy jsou zmatené a nepřesné. Ale to ještě není všechno! K planetě se blíží široká časofronta. Pošlete ty policajty k čertu. Rouši, jenom nás zdržují!"

Rous by rád poslechl, ale držel se Rhodanových příkazů, jakkoli ho to nyní trápilo. Avšak i policejní jednotka zachytila podobné zprávy. Důstojník je vyslechl od přispěchavšího vojína a zbledl. Pak se otočil k Rousovi.

„Nové útoky - však víte. Ale - vždyť vy jste přece tady? Jak je možné, že...?"

„Možná, že se vám konečně rozbřeskne," poznamenal Rous. „Stojíme tady před vámi, takže asi těžko můžeme ve stejnou chvíli zbavovat vaši planetu obyvatelstva."

„Musím se držet svých rozkazů," odpověděl Arkonidan s obvyklou arogancí. „Se třemi lidmi prohledám loď a pak ji odvezu do Akonaru. Vy půjdete se mnou."

„Doufejte, že vám na to zbyde čas," poznamenal Rous. „Máme informace, že se fronta Neviditelného blíží."

„Neviditelného...?"

„Ale? Tak vy nic nevíte? To vám tedy Administrátor .zamlčel to nejpodstatnější... Ale proč bych vám něco vysvětloval, stejně by to bylo zbytečné."

Koneckonců se však Rousovi podařilo důstojníka trochu znejistit.

Steiner volal ze vchodu lodi; „Masový úprk z kosmodromu! Skokani nastupují a odlétají. Oficiální stanice Administrátora informuje o prchajících návštěvnících planety. Možná, že si to velký šéf konečně rozmyslel."

Daleko na západě stoupaly k nebi světlé body a ztrácely se v

Černé hlubíně vesmíru. Bylo přímo cítit, jak?) mají piloti těchto lodí hrozný strach.

Policejní důstojník si vzpomněl na svou povinnost. Přivolał tři muže a vlezl do Gazely. Steiner ho provedl lodí a ukázal mu její vybavení. Pak se vrátili ven k Rousovi.

„Řeknete svému muži, aby vyšel z lodi. Mí lidé ji odvezou do -Akonaru. Rychle!"

Rous pokrčil rameny a požádal Steinera, aby šel za ním ven. Mezitím se neviditelná fronta dále blížila... Ragov naposledy obrátil rozen s masem a vypnul paprskomet. „Myslím," řekl naprosto klidně, „Že máme na?e biftečky hotové. Bylo by škoda, kdyby vystydly."

Velkým nožem rozdělil pečeni a mlaskavě se pustil do svého dílu. Josua na nic nečekal a také se chopil porcovacího nože. Oba

muži se chovali, jako by před nimi nestáli ozbrojenci. Jako by jim nehrozil Neviditelný.

Rous a Steiner se na sebe podívali, zašklebili se a posadili se k Ragovovi a Josuovi. To bylo znamení i pro Noira a Harrase, aby zapomněli na všední starosti a věnovali se příjemnějším věcem života.

Důstojník Arkonidanu tam stál jako zařezaný.

Po chvíli vystrčil jeden z jeho mužů hlavu z Gazely: „Pohon lodi nefunguje!" oznamoval.

Pozemšťané se nedali rušit. S chutí pořádali svou pečinku. Jen Rous nespouštěl oči ze tří letounů ve vzdálenosti dvou set metrů a z vojáků, kteří tam stáli.

„Musí!" odpověděl důstojník.

Ale zablokovaný pohon Gazely opravdu nefungoval. Jakkoli se tři Arkonidané snažili, jejich snaha byla zbytečná.

Rous mezitím spolykal poslední sousto. Cítil, že jim nezbývá příliš času.

Netušil, jak rychle se fronta blíží, ale podle střízlivého odhadu musela každou chvíli dosáhnout tyto tři kluzáky a pak už by to šlo ráz na ráz.

Vstal a přešel k důstojníkovi.

„Myslím, že bude nejlepší, když se postaráte o své lidi," navrhoval. „Za několik minut může být pozdě. Kromě toho..."

Ozval se ostrý výkřik. Otočil se a podíval se k letounům - právě včas, aby spatřil jednoho z vojáků, jak se rozplývá ve vzduchu a mizí.

Pak zaječel další voják. I jeho hned nato zachytila časová fronta a muž zmizel.

Propukla panika.

Oficír vykřikoval nesmyslné rozkazy a rozběhl se ke kluzákům, které dosud nebyly tajuplným jevem dotčeny. Jeho vojáci běželi za ním. Rous na ně volal, ať se vrátí, ale neposlouchali ho a řítily se po hlavě do záhuby. Zůstaly po nich jenom stopy v písku.

Rous se otočil ke svým lidem: „Rychle do lodi! Nesmíme ztratit ani vteřinu!"

Tři vojáci, kteří byli dosud ve člunu, vyskákali ven a bezhlavě prchali pryč. Těm už se nedalo pomoci.

Steiner byl v Gazele první a zapnul hypervysílačku. Centrála v Terranii musela být informována o událostech dřív, než bude zahájen vlastní experiment. Jenom o vteřinu později byl v centrále i Rous a zavedl energii arkonidského reaktoru do čočkového generátoru.

Za Josuou se zabouchly těžké dveře vstupu do lodi a automaticky se rozběhla klimatizace.

Steiner mezitím obdržel potvrzení ze stanice na Zemi, aniž by se staral o události kolem, odvyšil připravený text:

Gazela poručíka Rouse centrále v Terranii! Útok běží, nacházíme se v zóně A. Dosavadní konstatování: časová zóna je asymetrická. Pokoušíme se do ní proniknout pomocí čočkového generátoru. Brzy se zase ohlásíme. Konec.

Rous počkal, až se generátor rozběhne a vytvoří se světelné okno. Uprostřed kajuty najednou vyvstal třpytivý světelný kruh o průměru jednoho metru. Josua na to zíral jako na nepochopitelný zázrak, přestože přesně věděl, co to je.

„Jsme připraveni," konstatoval věčně Steiner od hypervysílačky. „Nač ještě čekáme?"

Ivan Ragov najednou zaječel: „Moje ruka! Ti zatracení mizerové po mně sahají!" Noir ihned zareagoval.

„Honem, Steinere! Ragov musí do světelného okna první! Pomoz mi!"

Rous zvedl dlaň. „Copak jste se zbláznili..?"

„Musíme to zkusit, poručíku," odsekl Noir. „Jinak ztratíme svůj vlastní Čas- Pak už bychom se asi nevrátili." Rous pochopil, oč Noirovi jde. Ragov však chápal ještě rychleji.

Jedním skokem vyrazil, vykřikl bolestí, jeho téměř ztracená

paže se znovu objevila, a pak skočil do světelného okna, podobajícího se zářícímu prstenu.

Hned nato se ztratil úplně.

Rouse také někdo popadl a prostrčil prstencem. Nestačil ani zavřít oči a najednou měl pocit, že je někde úplně jinde. Jako by právě provedl teleportaci a ocitl se v neznámém světě. Nebo to snad byl Tats-Tor v jiném Čase?

Viděl Ragova, který pár kroků před ním upadl- Zvolna se zvedal a překvapeně se rozhlížel. Ale - co vlastně Čekali?

Zničehonic do Rouse něco strčilo, až málem upadl. Zapotácel se a ohlédl se. Ve výšce tří metrů se ve světelném prstenci vznášel Harras.

„Skočte!" vyzval ho.

Harras skočil a dopadl vedle Rouse. „Nebesa... co to je?"

Rous počkal, až budou všichni pohromadě. Matně se třpytící

světelný prstenec jim označoval cestu zpátky. Pokud by jej ztratili z očí, už by se nemohli vrátit.

„Tohle je svět Neviditelných, Harrasi. Kromě nás se tu nic nehýbe, ani vítr ne, protože tu všechno existuje dvaasedmdesátisíckrát pomaleji než my. Pro obyvatele téhle časové úrovně jsme neviditelní, protože se pohybujeme příliš rychle."

„Kde jsou?" zeptal se bojácně Josua.

„Však my je najdeme," sliboval odvážně Rous a ukazoval směrem k blízkému pohoří. „Vidíte támhle tu arkonidskou policejní jednotku, Noire? Ztratili svůj vlastní Čas a už existují v cizím čase. Nepřipomínají vám kamenné sochy?"

Ohlédl se a mlčeli, přestože měli na srdci spoustu otázek. Jako by tušili, že je Rous snad brzy zodpoví.

Obzor krajiny byl ohraničen Černou stěnou, zvedající se až k nebi. Představovala konec působnosti čočkového generátoru. Dál než k té černé hranici neproniknou. Co leží za ní, zůstane pro ně tajemstvím.

Stáli v úrodné krajině, pokryté kopci a údolími. V údolí se klikatily potůčky a říčky směrem k neznámu cíli. Stromy se ani nehuly- Bylo dusno a vlhko. Mraky na obloze věstily brzký příchod deště.

Náhle si kdosi všiml malých krystalků, které jakoby visely ve vzduchu.

„To jsou kapky deště," poznamenal Rous. „Padají tak neuvěřitelně pomalu, jako by stály."

„No nic," pousmál se Harras. „Aspoň nezmokneme."

Rous se obrátil. Očima pátral po světelném prstenci. Oddechl si, když jej spatřil.

„Myslím, že podnikneme procházku až k černé stěně. Možná, že se nám podaří zjistit, co je za ní. Opatrně, Ragove, neklopýtněte o toho policejního důstojníka."

Rus se zastavil a zahleděl se na výraz Arkonidana, který před ním stál bez hnutí jako sloup. Oči měl pootevřené, nedalo se poznat, zda se otevírají nebo zavírají. Mohlo trvat ještě osm až deset hodin, než bude znát nějaký pohyb víček. Jedna vteřina tu znamenala dvacet hodin - a obráceně.

Ragov poklepal Arkonidanovi na rameno.

„Nevidí nás," přikývl Rous. „Jsme na něj moc rychlí. Musel by si nás nafilmovat a neuvěřitelně zpomalit záznam. Což platí i pro akustický efekt."

Zvolna se blížili k Černé stěně. Přesně v centru ohraničeného uzemí se zřetelně třpytilo světelné okno, kterým Šestice mužů pronikla do neskutečné říše jiných Časových dimenzí. Průměr kruhu mohl obnášet dva a půl kilometru.

Rous se zastavil před potokem. Vypadal jako zamrzlý, ale stejně bylo nepříjemné pomyslet, co by se stalo, kdyby se do něj

potopil. Ale poručík krátce přemýšlel, přikývl a k úděsu ostatních vykročil.

Přesl po hladině potoka, Jako by to byla pevná země. „Jak to, že jste se nepotopil?" podivil se Harras. Rous se jenom usmál.

„Je to zcela bezpečné," odpověděl. „Než bude mít voda Čas ustoupit, abych se mohl ponořit, uplyne nejméně deset minut."

A pak stáli před černou stěnou. Rous ji ohmatal. Cítil pevný odpor. Stěna byla Černá, ale ne temně černá. Trochu se třpytila, asi jako krystalický mramor. Pravá temnota začínala až pár centimetrů za hranicí.

Aspoň to tak vypadalo.

Stěna byla hladká a bez jakékoliv spáry. Dosahovala až k nebi a klenula se nad nimi jako zvon. Znovu se nabízela otázka; Co se nacházelo mimo dosah čočkového generátoru? Existoval jenom jeden způsob jak to zjistit, ale ten Rousovi připadal příliš riskantní... Museli by vypnout generátor a zůstat v téhle dimenzi.

Pak by zmizela i stěna. Ale zároveň by si tím odřízli cestu zpátky.

Rous se mimoděk otočil a podíval se za sebe. Znovu se mu ulevilo, když spatřil světelný prstenec.

„Tady se dál nedostaneme," konstatoval Steiner. „Tudy nikdo neprojde," poklepal na stěnu. „Co to může být za materiál?"

„Vůbec žádný," odpověděl Rous, podporován Noirovým přikyvováním. „Je to jen energie, nic víc."

„Energie?" se zájmem se sklonil Josua. Byl metalurgem expedice a domníval se tak, že stěna spadá do oblasti jeho zájmu. „Pevná stěna z energie? To jsem ještě nikdy

nezažil."

„Ale ano," řekl Noir, „zažil. Jen pomyslete na energetické ochranné štíty našich lodí. Když proti nim hodíte předmět, taky neprojde."

Afričan kroutil hlavou.

„Ale to Je rozdíl, Noire! Naše energetické štíty mění při kontaktu hmotu v energii. Této stěny se však mohu dotknout! Není ani studená ani teplá, nezabíjí a neproměňuje mě v energii."

„Neutralizovaného energetického zvonu nad Terranií se také můžete dotknout, aniž byste zemřel, ale přesto nepropustí žádnou energii," konstatoval Steiner a pokračoval: „Takže tato černá stěna může být klidně z energie. Z energie, která je vyráběna našimi přístroji v Gazele a tím podléhá našim přírodním zákonům. Z tohoto faktu vyplývá i jistá možnost, jak touhle stěnou proniknout."

„Ano," přikývl Rous. „Ale nerad bych v tomhle neskutečném světě běhal, aniž bych měl zajištěnou cestu zpátky. Leda by někdo seděl u generátoru a po určité době ho zase zapnul."

„Myslím, že jsme právě našli způsob, jak jednoho dne proniknout do světa cizinců," řekl věcně Noir a zamyšleně přešel dlaní přes stěnu. „Možná bychom se na ty věci měli podívat jinak a spíše Dychem se měli pokusit pochopit, že nás třeba chrání před něčím, co cílí na nás."

Kráčeli dvě stě nebo tři sta metrů podél stěny, pak znovu přešli potok a nabrali směr k zářivému prstenci, který na ně Čekal ve vzdálenosti asi jednoho kilometru.

Ragov najednou zaklel a chytil se za obličej. Pak o krok ustoupil a zíral na drobný předmět, který se těsně před ním vznášel ve vzduchu. Při chůzi do něj vrazil.

„To je nějaký hmyz!" zvolal nevěřicně a zavrtěl hlavou. „Srazil jsem se s mouchou. A ta bestie mi neuhnula!"

Muži se zastavili. Jistě, proč by tu nemohl být hmyz? Určitě visel ve vzduchu jako kapky deště... Nebo ne?

Pozor! Na té mouše se něco pohybovalo! Její křídla!

Teď to viděli kromě Rouse i ostatní. Nekonečně pomalu a sotva znatelně, ale zato bezesporu se křídla mouchy zvedala. Trvalo téměř deset vteřin, než klesla zpět dolů, aby za půl minuty začal pohyb znovu.

- „Minuta na jedno zamávání," vysvětloval Harras a horečnatě počítal. „K Čertu! Ta bestie v tom případě mává křídly tisíckrát za vteřinu. V jiné dimenzi, pochopitelně! Neuvěřitelné!"

„Existují pozemské druhy hmyzu, které jsou ještě rychlejší!" vysvětloval Ragov.

„Kdyby tady někdo proti nám vystřelil," zabručel spokojeně Steiner, „té kulce bychom patrně snadno uhnuli, protože by za

minutu urazila sotva metr. Neuvěřitelné, Žijeme ve světě zpomalených záběrů."

„Ale kdybyste zůstal stát, Steinere," řekl vážně Rous, „zabilo by vás to. Projektil by nekonečně pomalu pronikl do vašeho těla a zabil by vás,"

„Hezké vyhlídky," řekl fyzik a zavrtěl hlavou. Pak se obrátil zpátky k mouše. „Dala by se zabít?" Rous zvedl obočí.

„Proč ji chcete zabíjet? Nic nám neudělala..."

„To byla jen otázka," odpověděl Steiner. „Jen bych rád věděl, jestli je možné zabít cizí bytost z téhle dimenze. Víc nic."

„Myslím, že to možné je," odpověděl Rous, „ale doufám, že to nebudeme mít zapotřebí. Momentálně jsme ve značné výhodě, protože jsme dvaasedmdesátisíckrát rychlejší."

„Čímž je náš úkol vlastně splněn," poznamenal Harras, „protože jsme měli jen zjistit, jak neznámého protivníka porazit."

„Ano," řekl Rous bez nadšení. „Máte samozřejmě úplnou pravdu, Harrasi. Ovšem zatím jsme tady žádného tajuplného protivníka nepotkali. Netušíme ani jak vypadá, kdo to je a co má v

úmyslu. Z tohoto pohledu náš úkol ještě zdaleka není splněn. Vlastně ještě ani nezačal."

Kráčeli dál a zrychlovali kroky. Josua, který se zdržoval Vzadu, najednou vykřikl: „Co je to za šum? Přichází to támhle zepředu!"

Zatímco ostatní šli dál, Rous se zastavil.

„Šum? Žádný šum neslyším."

„Je hodně hluboký a temný, spíš jako tlumené hlasy. Zvláštní, teď jakoby se to ztišilo."

Rous stál bez hnutí a poslouchal. I on najednou něco slyšel.

Hned nato se musel pousmát.

„No jistě! Prorazili jsme zvukovou bariéru! Josuo, za námi vzniká vakuum. Ten zvuk je vyvoláván vzduchem, který do něj vniká."

Rous byl rád, že našel vysvětlení, a pokračoval v cestě. Pozorování vzduchu mu připomenulo jiný problém, o kterém už několikrát přemýšlel, dosud však bohužel bezúspěšně. Možná, že by o tom raději ani přemýšlet neměl?

Pět set metrů před nimi se třeptilo záchranné světelné okno, kterým se mohli vrátit do obvyklého světa. Na okamžik se Rous sám sebe ptal, jestli změnili místo, nebo jestli jsou pořád na stejné planetě.

Vtom se před ním zastavil Steiner.

„Co je...?" zeptal se Rous, ale pak spatřil fyzikovu křeč stáženou tvář. Steiner ukazoval před sebe a třepil oči stejně jako ostatní.

Všechna krev z obličeje se mu vytratila, srdce jakoby přestalo bít. Na několik vteřin se mozek bránil uvěřit tomu, co vidí.

Nebylo pro ně cesty zpátky.

Světelný prstenec náhle zhasl.

^^->

Rous překonal první vteřiny zděšení a rozum mu zase začal pracovat. Světelné okno zmizelo, na tom se nedalo nic změnit. Ale jeho zhasnutí vyvolalo důležité změny. Nebe se zbarvilo. Dosud na něm stály mraky, ale už nebylo jakoby potažené modrou fólií. Teď bylo narudlé.

A ještě něčeho si všiml - černá stěna zmizela! Nyní se dívali až k obzoru, i když bez velkých překvapení. Byla to stejná krajina jako předtím, připomínající povrch normální planety. Stromy, křoví, potoky a říčky, ale žádné živé bytosti!

Ivan Ragov se probral první. „Ksaku! Co se to stalo? Světelné okno..."

„...zničehonic zhaslo!" dokončil Steiner větu. „Možná, že s ním někdo na druhé straně pohnul."

„Kdo?" zeptal se Rous. „Časová fronta přejela přes Gazelu. Pokud naše propočty souhlasí, z celé planety Tats-Tor se vytratil veškerý život. Nic však nevidím. Neměli by všichni být tady?"

Tentokrát byl Harras lepším logikem.

„Mezi našim tábořištěm a hlavním městem Akonarem nestála žádná sídliště. Sto kilometrů stepí a pouště. Musíme tedy i tady

ujít nejméně sto kilometru, než se dostaneme k Arkonidanům a Skokanům z města."

Rous měl jiný problém.

„Ale kam se vrátíme? Do našeho času?"

Steiner pokrčil rameny a podíval se na Ragova. Rus položil ruku na pažbu paprskometu a řekl: „Nejsme zrovna bezbranní, kdyby na nás někdo zaútočil. Kromě toho navrhuji, abychom zůstali tady a Čekali, zda se znovu neobjeví světelné okno. Možná šlo jen o výpadek energie v Gazele..."

„Což je hodně nepravděpodobné," zavrtěl Harras hlavou. „Ale jak byste to vy jako botanik mohl tušit? Tu věc někdo vypnul. Jinak si to neumím vysvětlit."

„Existuje tisíc vysvětlení," upozornil ho Rous. „Žádné z nich však nesedí na sto procent. Nikdy se nedozvíme, co se stalo, pokud nenajdeme cestu zpátky. Mimochodem, Ragov má pravdu. Zůstaňme nablízku - nebo alespoň jeden z nás."

„Má to snad znamenat," zeptal se Steiner, „že Ještě máte chuť pobíhat po okolí? Co si od toho slibujete?"

„Každopádně zmizela ta stěna, to je první výhoda. Už mi nic nebrání. Mohu tento svět prozkoumat..."

„Zapomínáte," podotkl suše fyzik, „že máte jenom nohy. Obejít celou planetu potrvá roky. Kromě toho začínám mít hlad. Jestlipak by se tu našlo něco k jídlu?"

Rous pokrčil rameny.

„Už proto je expedice potřebná. Zůstane jeden strážný, ano? Ale kdo? Každý je důležitý... Necháme to tedy na náhodě a budeme losovat?"

„Pokud se nikdo neurazí, bude to tak nejlepší," vykoktal Harras a sáhl do kapsy pro minci...

Josua se stal tím nešťastníkem, který musel zůstat sám.

Rous ukázal na strom, který vzdáleně připomínal šibenici.

„Deset metrů napravo, Josuo, stojí v jiné dimenzi naše Gazela. Buďte támhle u toho balvanu. Jakmile se objeví světelné okno, dejte nám vědět. Vaše vysílačka funguje?"

Krátká kontrola prstenové vysílačky byla pozitivní.

~^ ~*~ ->

Ragov rozdal energetické tablety a expedice se vydala na cestu. Zajímavé na tom bylo, že největší nebezpečí představovala tráva, protože její takřka zkamenělá stébla byla ostrá jako jehly. Byli docela rádi, když se ztratila a místo ní se objevily polštářky mechu, sice také velmi tvrdého, nicméně už ne tak nebezpečného.

Půda jim pod nohama začala stoupat.

Steiner si otřel pot z čela.

„Čas tu možná běží pomaleji, ale člověk se zapotí stejně rychle jako u nás."

Stáli na malé náhonu plošině. Po dvou hodinách pochodu neušli ani deset kilometrů, ale byli vlečení zvědavostí, co najdou za těmi horami.

Pak zaznamenali nějaký pohyb.

Naproti na západním obzoru - přšelo. Kapky tam husté visely ve vzduchu, ale pohyb, kterého si všimli, vznikl v mracích a podobal se světelnému paprsku, který jako had sklouzl k zemi a po dvou třech vteřinách se ji dotkl. Světelné znamení však nezhaslo, nýbrž zůstalo mezi nebem a zemí jako jasný oblouk.

Staner na to chvíli hleděl a pak se zeptal: „Co to je?"

Rous zbledl.

„To bude blesk, Steinere. Docela obyčejný blesk -jenom patřičně pomalejší. Možná, že takhle zůstane ještě deset minut.

Viděli jste? Potřeboval dvě vteřiny, než se dostal z nebe k zemi. To znamená, že..."

„Ne!" přerušil ho fyzik a vrtěl hlavou. „To není možné! To by znamenalo, že..."

„Nic než logický závěr, Steinere. Pokud je v téhle dimenzi všechno dvaasedmdesátisíckrát pomalejší než u nás, pak to platí i pro světlo! Světlo, Steinere, se v téhle dimenzi pohybuje rychlostí čtyř kilometrů za vteřinu. Ještě nevíme, jaké to bude mít následky, ale podle toho blesku vidíte, že to následky má."

„To rudé slunce," řekl Harras a ukázal k jihu, kde nebe hořelo jako v plamenech, „s tím má něco společného?"

Rous přikývl.

„Jistě. Divím se, že vůbec něco vidíme."

„Pokud zůstaneme déle, budu se tím zabývat," slíbil Steiner. „Světlo se tu pohybuje rychlostí Čtyř kilometrů za vteřinu. Co

se stane, když použiju svůj paprskomet? Naše neutrony si přece ponechaly náš čas?"

Rous pokrčil rameny. „To kdybych věděl..."

Kráčeli dál, ponořeni do svých myšlenek. Krátký dotaz Josuovi prokázal, že se zatím nic nezměnilo.

André Noir zaznamenal stoupající teplotu vzduchu. - Steiner se sehnul pro kámen, ale neodtrhl jej od země. V jiné časové dimenzi platily nyní jiné přírodní zákony. Aby se ujistil, že tomu tak je, postavil se k okraji propasti, vytáhl z kapsy minci a hodil ji dolů. Po několika metrech změnila barvu na rudou, pak zbělela a nato z ní zbyl jen dým. Nevydržela tření zpomalených molekul a vzplála.

„To je to vedro,* co nás trápí," pousmál se Rous. „Kdybychom ve zdejších klimatu chtěli letět větší rychlostí, shořeli bychom."

Rous zadržel dech, pak si oddechl a řekl: „To je ono! Ted' už vím, co by se stalo, kdybychom vystřelili z paprskometu. Umíte si představit ty následky?"

Steiner pomalu přikyvoval.

„Jistě... Celý časoprostor by mohl vybuchnout, roztrhnout se..."

„No, raději to nebudeme zkoušet," odpověděl Rous. „Nerad bych, aby čas... explodoval!"

Pak se pohnul a pokračoval v cestě.

^ x ^

Vzduch kolem vrcholku byl už méně průhledný a bylo tam ještě větší horko. Námaha se tedy nevyplatila, protože stejně neviděli, co je na druhé straně. Vypadalo to tam jako kdyby vrchol byl zahalen do chomáček vaty.

„Rád bych věděl, co vyvolává to horko. Tohle už nejsou jenom molekuly..."

Steiner se sklonil a dotkl se země.

„Země je taky horká," poznamenal. „Skoro jako by pod námi hořelo." Harras se musel zasmát. Steiner se po něm zlostně ohlédl. „Rád bych věděl, co je tu k smíchu! Co když stojíme na sopce?" „Oheň!" zašklebil se Harras. „To bych rád viděl, jak tady takový oheň asi vypadá. Plamen hoří a potřebuje k tomu čas. Jak asi vypadají zmrzlé plameny?" „Možná právě proto je tu takové horko," varoval Steiner a ukázal si pod nohy. „Teplota měla dost Času k tomu, aby rozpálila skálu - možná celá tisíciletí." Rous se díval na svah druhé strany. „Nevím, možná nestojíme na nejvyšším místě. Třeba stojíme přece jen na úbočí kráteru vulkánu. To by vysvětlovalo to horko." Harras, který poodešel kousek stranou, najednou zvolal: „Pojď-te"sem! Všichni! Budete zírat! Ale opatrně, nesklouzněte!" Steiner s Rousem se okamžitě pohnuli. Ragov a Noir ještě vyčkávali. V tomto zpomaleném světě neměli nijak naspěch. „Tam dole je láva," řekl technik.

„Vystoupá nahoru za dva tři roky," usmíval se Steiner. „Zvláštní, že?"

Chvilí se dívali dolů a pak si Noir odkašlal.

„Upřímně řečeno, příliš se tu potím. Takže co? Vrátime se zpátky?"

„Nevidím jinou možnost," přiznal Rous.

„Pokud chceme opravdu jít směrem k Akonaru, musíme si najít jinou cestu," navrhol Ragov.

Steiner podotkl: „Město asi nenajdeme, protože leží v jiné Časové rovině - totiž v té naší - ale najdeme obyvatele. Možná, že budeme moci na toho namyšleného Administrátora udělat dlouhý nos."

„K Čemu by to bylo?" poznamenal Karras. „Když dostane facku, pocítí ji až za tři dny?"

„Vracíme se," oznámil Rous a otočil se. „Nemá význam se dále vystavovat neznámému nebezpečí. Dole je aspoň čistý vzduch."

^ A ^

Byli asi v polovině zpáteční cesty, když Ragov znovu vykřikl. Zvedl ruku a rozechvěle ukazoval na skalní stěnu před sebou. Nejdříve neviděli, co ho tak rozrušilo, ale pak si tam všimli nějakého pohybu. Ale co se mohlo na tomhle bláznivém světě hýbat?

„To zvíře..." koktal Ragov. „Copak ho nevidíte?"

Rous neviděl nic, jakkoliv se snažil. Jediné, co viděl, byly nejružnější balvany. Že by Ragov myslel to kamení?

Ragov se mezitím pootočil ke stěně. Slyšel jakési temné dunění. •

„Slyšíte to taky, poručíku? Uslyšel jsem to hned, když jsem viděl ta zvířata."

„Jaká zvířata?" zeptal se Steiner. „Já žádná nevidím."

„Sedí nebo lezou..., támhle z těch jeskyní. Nikdy jsem nic takového neviděl. Jsou to housenky?"

„Housenky?" zvolal Rous netrpělivě. „Žádné tam nevidím. Je to ještě moc daleko..."

„Myslím," pokračoval Ragov, „že vypadají jako housenky, ale jsou mnohem větší. Ty balvany támhle naproti..."

Ve skalní stěně zely Černé díry jeskyní jako otevřená stařecká ústa. Vedly k nim nepravidelné kamenné schody, a úzké stezky, zdupané bezpočtem nohou. A dole na začátku těchto stezek ležely balvany.

Housenky...

Teď je spatřili i ostatní. Domnělé balvany měly všechny stejný tvar. Jako vytesané z kamene ležely či stály bez hnutí a nehýbaly se.

A ve vzduchu se ozývaly nekončící zvuky: „....ruuuuf,... druuf..."

„Jsou to bezesporu živá stvoření a bydlí v těch jeskyních," poučoval Ragov a bez obav vykročil k té podivné skupině. „Protože jsem se s takovými tvory v našem časoprostoru nikdy nesetkal, půjde patrně o domorodce. Možná jsou to dokonce ti naši velcí neznámí."

Rous se už vzpamatoval z překvapení. Následoval učence, který už stál mezi zkamenělými bytostmi a intenzivně je studoval. I ostatní tři muži přišli za nimi.

Tyto bytosti skutečně připomínaly zvětšené housenky. Na zádech měly jakási křídla, což naznačovalo, že umějí nebo kdysi uměly létat. Žádná nebyla větší než půldruhého metru. Celé tělo bylo obklopeno pevnou pancéřovou slupkou. Pod kulatou hmyzí hlavou seděla dvě chapadélka, očividně sloužící k pohybu. „....druuf... ruuuuf..." Že by zkreslení zvuku...?

Rous přikývl, protože vytušil Steinerovu nevyslovenou otázku. '•

„Ano, loje ono! Ta zvířata vyrazí zvuky, ale vinou zpomalení času je slyšíme jinak. Měli bychom je nahrát a dvaasedmdesátisíckrát zrychleně přehrát - pak bychom slyšeli originální zvuky."

Ragov přikývl. „Možná jsou inteligentní. Možná víc než tušíme."

„Možná," přikývl Rous, ale vtom zabzučela jeho náramková vysílačka. „Ano?

Josuo? Tady Rous-' Co se děje?" Afričanův hlas zněl nejistě.

„Nevím, poručíku, jestli to něco je, ale považuji za nejlepší dát vám vědět.“

„Ano?“

„Ehm - nade mnou ve vzduchu je nějaká věc. Teprve teď jsem si jí všiml. Vypadá jako loď, je asi deset metrů dlouhá a má tvar torpéda. Musela přiletět z mraků a pomalu klesá, jako by měla přistát.“

Ostatní účastníci expedice zpozorněli- Rous okamžitě věděl, co je napadá, a proto to vyslovil: „Vracíme se! Přistání téhle lodi je důležitější než všechno ostatní. Na Druufy se podíváme později...“

^ A ^

Loď byla více než tisíc metrů dlouhá a kroužila kolem planety ve velké vzdálenosti. Byla plná nejrůznějších přístrojů a komplikovaných zařízení. V pološeru se v ní pohybovaly nezřetelné stíny, představující na téhle lodi život.

Loď kontrolovala planetu, pohybuje se na okraji časové roviny, a několikrát už pronikla do cizí dimenze, aby se brzy zase vrátila. Pokaždé byla plně naložena cizími organismy, od nichž si vědci slibovali splnutí obou Časových rovin.

Tak byla další planeta zbavena života, aniž by její obyvatelé proti tomu mohli cokoli podniknout.

Když se planeta vrátila, měla nové obyvatelstvo, které díky svým časovým schopnostem dlouhé výdrže umožňovalo přiblížení jiné dimenzi.

Pro cizince bylo hořkou zkušeností, když museli zjistit, že normální časovou rovinou už není ta jejich, ale ta, kterou zkřížili. Té se totiž museli přizpůsobit, aby neexistovali nadále jen jako vyvrženci- Bylo snad něco osamělejšího, než exil v čase?

Kontrolní přístroje se rozzářily. Planetami hlídka pracovala na výbornou.

Postavy pobíhaly sem a tam a nebylo je možné rozpoznat.

Obrazovky se od sebe nelišily a přece byla každá jiná. Ta první vlevo byla poměrně prázdná. Objevily se na ní vzdálené hory, údolí a řeky. Nebe bylo zatažené, jako by mělo každou chvíli začít pršet- Na obzoru zuřila bouře. Z nebe se zablesklo.

Druhá obrazovka ukazovala totéž, ale zpomaleně.

Teprve na dalším monitoru vše běželo jakoby ve zpomaleném záznamu.

Čtvrtá obrazovka to zpomalovala ještě víc...

Teprve na desáté obrazovce se stíny pohybovaly normálně a byly rozpoznatelné. Bouře a blesky se podobaly olejomalbě. Stíny bytostí z jiné dimenze se však pohybovaly normálně, jako by se jich všechno kolem netýkalo.

Nedefinovatelné tváře se sklonily nad desátou obrazovkou.

^ A ^

Rous měl pocit, že ho někdo pozoruje. Bylo to divné, nicméně když své intuitivní podezření vyslovil, nikdo se mu nesmál.

„Nedivil bych se,“ podotkl Ragov tiše.

Pokračovali v pochodu. V dálce už viděli šibeniční strom a před ním postavičku Josuy. Ve výšce asi sta metrů nad ním se vznášela loď.

Rous zapnul vysílačku. „Copak je, Josuo? Nepři stávají?“

» „Zastavili se,“ odpověděl Afričan. „Už neklesají. Takže asi nepřislanou. Myslíte, že nás viděli?“

„To je vyloučeno! Pohybujeme se příliš rychle.“ Rous měl zase takový nejistý pocit, když tohle řekl. Jak mohl

vědět, že cizinci nedisponují technikou, která jim umožňuje vidět bytosti z jiného časoprostoru?

Za pět minut byli u Josuy. Loď stála vysoko nad nimi a nehýbala se,

„Je to pozorovací stanice,“ řekl Rous a ukázal nad sebe, „Snímají nás a posílají naše obrázky někam jinam někomu jinému.“

Možná do některého ze svých měst, nebo na nějakou vlajkovou loď.“

„Vy myslíte, že na palubě nikdo není?“ podivil se Steiner. „Počítačová stanice?“

„Možná. Nejspíš to ale bude jenom průzkumný člun z paluby větší lodi. Nechtějí riskovat, proto poslali kamery. Asi bychom se na jejich místě nezachovali jinak.“

Steiner přimhouřil oči.

„Odpovězte mi na dvě otázky, poručíku, a už se vás nebudu na nic ptát.“

„Prosím!“

„Zprv - proč mají objektivy stanice umístěny tak, že jsou vidět pouhým okem? A zadruhé - proč na nás míří asi deset objektivů? Nestačil by jeden?“

Rous sraštil Čelo a pak řekl: „Netuším, proč umisťují kamery tak hloupě. Na druhou otázku vám rád odpovím - v našem případě je dobré mít možnost kombinace snímání záznamu.“ Steiner se zadíval

na loď nad hlavou.

„Takže oni nás vidí? V tom případě jsme prohráli... Pokud budou chtít, klidně nás zabijí."

„A jak asi?"

„Když umějí zpomalit události tak, aby je viděli, jistě mají i nějakou vhodnou zbraň."

Rous přikývl, ale nic na to neříkal.

. ^ A ^

„Nesmějí dál žít."

„Proč ne?"

„Jejich vliv škodí procesu splnutí časoprostorů- Pokud je necháme žít, stanou se věčnými cizinci. Zpátky do své dimenze nemohou."

„Jak se vůbec dostali do té naší?"

Odpověď na sebe dala čekat.

„To nevíme, ale je to už podruhé, kdy bytosti z jiného času přešly do naší dimenze a ponechaly si přitom svůj čas. Pokud má dojít ke splnutí, pak je směřodatný náš čas."

„Ale ten druhý Časoprostor je silnější, větší..."

„Přece se neobětujeme!"

Znovu nastala odmlka.

Konečně přišel rozkaz z velínu, který zahnal jakékoliv úvahy o kompromisu:

„Zabijte Je!"

^ A ^

Ivan Ragov chvíli pozoroval nehybnou loď a pak znučeně řekl:

„Proč by mě to mělo zajímat? Jestli přistanou, bude jim to trvat dny nebo týdny. Do té doby budu zpátky."

Rous zpozorněl.

„Zpátky? Jak, zpátky?"

„Podívám se na ty housenky - na ty Druufy, jak jste je pojmenoval. Možná, že tam najdu nějaké stopy."

„Nechod'te sám, Ragove. Půjde s vámi André Noir. Možná vám k něčemu bude."

Noir nebyl příliš nadšen, ale uvědomoval si. Že nemůže nechat roztržitého vědce v horách samotného. Oba muži neprodleně vyrazili. Bylo dohodnuto, že každou novinu ohlásí vysílačkou.

Rous, Steiner, Harras a Josua osaměli. Znovu se soustředili na cizí loď,

Rous si toho všiml první.

„Hnula se, Steinere! Hodně pomalu, ale pohnula se doleva!" Harras poznamenal: „Nemám z toho dobrý pocit, poručíku.

Stojíme tady nekryti, nad námi cizí loď. Kdyby nás chtěli dostat, budou to mít až moc lehké."

„Proč by nás měli chtít zabít?"¹

„Chcete znát důvody? To je ztráta času!" Steiner přikývl.

„Harras má pravdu, poručíku. Co vlastně o cizincích z této dimenze víme? Nejlepší udělal Ragov, že se ztratil do hor."

„Když si pospíšíme, ještě ho doženeme," navrhl Rous a podíval se nahoru. „Ta loď zrychluje. Zapněte si transportní obleky.

Poletíme za nimi, ale ne rychleji, než tři metry za vteřinu. Jinak shoříme. Řiďte se podle mě..."

Steiner vzlétl první, ale počkal na ostatní. ^ A ^

„Ta loď nás pronásleduje, ale neletí příliš rychle. Takže nás nechtějí ztratit z očí," vysvětloval Rous.

Přelétli řeku, údolí, a zanedlouho se ocitli na plochem úbočí, které už znali. Malá loď zůstala daleko za nimi. Za vteřinu urazila nejvýš dva centimetry.

„Myslíte, že nás ještě pořád vidí?" zeptal se Harras.

„Neřekl bych," zavrtěl Rous hlavou. „Kdyby to dokázali, nemuseli by nás pronásledovat."

O několik minut později uviděli Noira s Ragovem, ale pak se

zablesklo a Rousovi se zastavilo srdce. Díval se totiž právě do míst, kde stál šibeniční strom, a přesně tam dopadl ničující energetický prst. Měl temně fialovou barvu a přišel z bezmračného nebe, jakoby odněkud z vesmíru. Stál tam jako gigantické dílo energetického sochaře a pokrýval přesně oblast, kde ještě před několika minutami stáli.

Rous zamračeně podotkl: „Váhali příliš dlouho. Ten smrtící paprsek by nás bezesporu dostal, kdybychom nebyli dostatečně rychlí, abychom se mu vyhnuli. Takže nás Druufové objevili. A víme ještě něco - mají v úmyslu nás zabít! Měli jsme štěstí, že jsme včas zmizeli."

Steiner se zadíval k nebi.

„Co když nás znovu zaměří?"

Rous zavrtěl hlavou.

„Bez obav, Steinere. Tady nám nic nehrozí. Nebo si myslíte, že by Druufové zabíjeli své vlastní lidi? Přece nezničí jejich sídliště?"

„Já tomu nerozumím," ozval se Ragov. Seděl vedle na kameni. „Mají kosmické lodě a paprskometry, ale bydlí v jeskyních? Jak si to mám složit dohromady?"

Ovšem Rous uměl odpovědět i na tohle.

„Vzpomeňte si na život před sto lety, Ragove- Jak to tenkrát vypadalo na Zemi. Josuovi předci žili v pralese a byli šťastni, když se jim pomocí oštěpu podařilo ulovit gazelu. Zároveň se o tisíc kilometrů dál pracovalo na atomové bombě. Pokud existovaly takové velké rozdíly ve vývoji u nás doma, proč by nemohly být i jinde?"

Ragov zvolna přikývl.

„Samozřejmě, že máte pravdu, poručíku. Ale jste opravdu přesvědčen, že tyhle housenky představují zdejší civilizaci?"

„Můžeme se jen domnívat, Ragove. Dozvíme se to teprve ve chvíli, až budeme stát tváří v tvář protivníkovi. Musím však přiznat, že se na to setkání zrovna netěším."

Noir ukázal k obloze.

„Jejich pozorovací člun se už neblíží. Zastavil se!"

Harras si otřel čelo: „Přece by nemělo být tak těžké je sestřelit."

„Zbláznil jste se?" mírnil ho Rous.

„Proč? Zaútočili na nás. Máme právo se bránit. Co se mě týká, už před nimi nechci prchat! Vezmu paprskomet a spálím je... Hele! Jejich energetický paprsek mizí!"

Tento proces probíhal neuvěřitelně rychle, a přitom relativně pomalu. Celých deset vteřin trvalo, než paprsek zhasl-

Harras mezitím tahal paprskomet z pouzdra. Rous řekl: „No, mezitím jsem přemýšlel o určitých věcech a rád bych vás seznámil s výsledky svých úvah. Ještě před hodinou jsem se bál, aby

energetický paprsek naší zbraně tuhle dimenzí nerozbil. Teď už tomu nevěřím."

„Proč ne?" zeptal se Steiner.

„Protože vysíláme. Radiové vlny jsou stejně rychlé jako světlo. Všiml si někdo z vás nějakého nepříznivého efektu? Nikdo! Nic

se totiž nestalo. Takže se nic nestane, ani když budeme střílet. Harrasi, klidně použijte paprskomet."

^ A ^

„Proces zpomalování trvá příliš dlouho!" „Nikdy je nedokážeme zabít, protože jsou příliš rychlí."

„Odešli do hor. Dokud se budou pohybovat v blízkosti okřídlených otroků, nemůžeme na ně zaútočit!"

„Musíme se pokusit zpomalovací proces zrychlit. Jinak je nedoženeme nikdy!"

Síťiny se znovu sklonily nad obrazovky. Zvláště ta desátá Je zajímala.

„Umějí létat. Mistře."

„Bez křídel! Pravděpodobně anulují gravitaci." Znovu dlouhá pauza.

„Jeden z nich se k nám blíží."

„Sám!" „Co po nás může chtít?"

A pak, ustrašeně a s náhlou jistotou: »Má u sebe zbraň a letí proti naší pozorovací lodi. Musíme rychle něco udělat a...'' „Pozdě!" Všech deset obrazovek naráz zhaslo.

^ A ^

Fred Harras se necítil dvakrát dobře, když zvolna plul k téměř nehybné lodi a zamířil na ni paprskomet. Neměla na délku víc než deset metrů a plula pomaličku jako na klidné mořské hladině.

„Jsem na dostřel. Mám...?" hlásil do vysílačky.

„Nač ještě čekáte?" vyzval ho Rous.

Harras přikývl. Po půlminutě zničil všechny objektivy. Člun oslepl, ale Harras ještě váhal, jestli nemá raději sestřelit celý člun.

At' to rozhodne Rous.

A Rous rozhodl: „Když myslíte, že to dokážete, zkuste najít citlivé místo toho člunu. Třeba se opravdu zřítí a Steiner pak bude mít práci."

Harras pokrčil rameny a jen chvíli přemýšlel. Pak zamířil na zád' a zmáčkl spoušť. Výsledek byl okamžitý a velkolepý - člun zpomalně explodoval. Nebylo těžké uhýbat před jeho troskami, které pak zvolna jako peříčka padaly k zemi...

„Vraťte se!" vyzval ho Rous. „Jinak vás dostane energetický paprsek z mateřské lodi toho člunu..."

^ ^ ^

Ivan Ragov zatím pilně pracoval.

„Člověk by řekl, že snad ani není možné, aby měl čas něco společného s

gravitací," poznamenal Rous. „Jak jste na to přišel, Ragove?"

Vědec se rozpačitě pousmál.

„Zaleží na praxi, ta moji domněnku buď potvrdí, nebo vyvrátí. Jak jsem na to přišel? Přemýšlel jsem, jak rozhýbat ty housenky. Buď pomocí změny času, a to nejde... anebo změnou gravitace!"

„Máte pravdu," řekl Steiner. „Chcete nějakou tu housenku vsadit do antigravitačního pole?"

„Ano!" souhlasil Rus a hledal ovládání svého arkonidského obleku. „Kromě toho využiju i můj energetický ochranný štít.

Třeba se mi podaří vytvořit jejich vlastní Časové pole, pokud chápete, co myslím."

Muži na sebe pohlédli. Rous zavrtěl hlavou.

„Vy ale máte nápady, Ragove, to se musí nechat. Chcete vytvořit uzavřené časové pole, které umožní, aby se spolu bavily bytosti z různých Časoprostorů?"

„Tak nějak."

„Uvnitř energetického zvonu?" „Ano."

^ A ^

Experiment začal ve chvíli, kdy se vrátil Harras, aby jej mohl sledovat společně s ostatními. Jeden z Druufů stál stranou. Ragov se posadil vedle něj a zapnul energetický štít svého obleku. Třpytivá koule měla průměr půldruhého metru a výšku tří metrů. Uzavřela učence i zdánlivě zkamenělou housenku.

Teprve pak Ragov pohnul jiným ovladačem. Choval se přitom naprosto klidně, aby se nevznesl ke stropu svého ochranného

štítu, protože jakmile zbavil jeho vnitřek gravitace, ztratil zároveň i vlastní" tíhu.

Slabě se pousmál, když vzal housenku do dlaní a zvedl ji. Ano, on ji zvedl! Bytost, zkamenělá v Čase, se najednou začala pohybovat. Pak zoolog pohnul jiným ovladačem a celý ochranný štít vystoupal do výšky. Za několik minut Ragov překročil dosavadní bezpečnostní rychlost letu a zmizel z dohledu svých přátel.

Rous se podíval na Steinera.

„Neměli jsme mu to dovolit," řekl poručík. „Co když jeho teorie nesedí?"

Nikdo mu na to neodpověděl. Jejich mlčení bylo přerušováno jenom táhlým:

„...ruuuf... druuf..."

^^^

„O vetřelce se postaráme později, teď musíme hlídat, aby se otroci postarali o převzaté. Obyvatelstvo celé planety... To už by mělo způsobit pořádné přiblížení..."

„Vědci tvrdí, že ti druzí pomalu pronikli do našeho časoprostoru a že ho pak už nedokáží ovlivnit. Kompletní sblížení obou rovin se nedá čekat."

„Musíme toho docílit! Nebo zůstaneme opuštěni jako dosud. •Musíme bojovat s osamělostí v čase! Kdo ví, kdy se nám znovu podaří navázat kontakt s bytostmi z jiných dimenzí?!" *

Velká loď se znovu rozletěla a přelétla koloniální planetu. O několik minut později se na její palubě rozječely poplašné sirény.

Minuty, které by jinde trvaly týdny nebo měsíce.

„Co se stalo?"

„Nevím. Mistr nám to poví..."

„Pozor! Všem! Došlo k násilnému průniku do naší dimenze! Někdo na nás utočí!"

„Útočí...?"

„Útočí!"

<- A ^

Ivan Ragov byl sám s Druufem. Řítil se ve výšce deseti kilometrů nad cizí planetou. Reaktor

jeho transportního obleku udržoval energetický ochranný štít a umožňoval let.

Když Ragov z přístrojů odečetl, že už urazil téměř čtyři tisíce kilometrů, všiml si určité změny u pokusného objektu. Nejdříve se pohnuly paže, pak nohy a nakonec křídla a oči.

Oči! A dívaly se na Ragova!

" Čtyři kilometry za vteřinu' Těsně pod hranicí rychlosti světla. Snad by to mohlo stačit.

Druuf jakoby se probíral ze spaní. Do očí mu vstoupil inteligentní výraz a zdálo se, jako by chápal, že se kolem něj děje něco

neobvyklého. Pohnul se a neviditelná zábrana ho odrazila jako trampolína.

Zapištěl, jak se lekl.

Ragov se zašklebil a spokojeně přikývl.

„Jen klid, housenko," řekl otcovsky a ukázal do hlubiny pod sebe. „Jestli spadneš dolů, zlámeš si všechny kosti v těle. Leda bys spadl do toho vlastního lenivého času."

Druuf naklonil hlavu a naslouchal slovům, jejichž význam

nechápal, ale jakoby z nich vycítil varování. Jeho pohled pro-* zrazoval překvapení a paniku.

Ragov zpomalil rychlost štítu a rázem se zpomalily i Druufo-

vy pohyby. S poklesem rychlostí se tedy vracel do svého Časoprostoru.

Učenec tiše zaklel. Znovu zvýšil tempo až na úroveň rychlosti světla...

Druufova pohyby teď byly docela normální a přesně potvrzovaly Ragovovu teorii.

Čtyři tisíce sto šedesát kilometrů za hodinu.

Aspoň to bylo jisté. Ale co by se stalo, kdyby zvýšil rychlost přes hranici rychlosti světla...?

Pět kilometrů za vteřinu! Deset kilometrů!

To bylo na zdejší poměry hodně. Ragov pozoroval Druufa stejně upřeně jako sebe. Žádnou změnu nezaznamenal. Housenka se chovala naprosto normálně.

Ragov zapnul vysílačku a zavolal Rouse. Teprve o několik minut později obdržel odpověď.

„Co je?“ chtěl vědět Rous. „Kde vězíte, Ragove? Děláme si o vás starosti.“

„Zbytečně, jako vždycky!“ lakonicky ho uklidnil Rus. „Momentálně se Druuf chová docela dobře. Zdržuje se ,v naší časovině.“

„Přistanete s ním?“

Odpověď přišla po chvilce: „Rád bych, ale bojím se, že se můj zkušební objekt znovu promění v neživý kámen. Ovšem mám ještě určitou naději...“

„Mluvte!“

„Překročil jsem rychlost světla. Možná, že neznámý efekt stabilizuje průběh času.“

„To je jenom dohad!“ řekl zklamaně Rous. „Přistaňte!“

Ragov zpomalil a nespouštěl přitom svého pasažéra z očí.

„Tri kilometry za vteřinu... dva...“

Druuf se pohybová! normálně, O nějakém pomalém návratu do jeho původního časoprostoru nemohlo být ani řeči.

Kilometr za vteřinu.

Ragov to nemohl pochopit, ale už o tom nebylo pochyb: Druufův časoprostor se přizpůsobil jeho dimenzi! Překročení relativní rychlosti světla smazalo rozdíl! A jen budoucnost mohla ukázat, jestli je to na chvíli, nebo napořád.

Přistáli.

^^<^

t „Pěkný chlapík,“ řekl uznale Steiner. „A je normální? Myslím tím,, pohybuje se stejně jako my? Jak je to možné?“

Ragov pokrčil rameny.

„Můžeme si začít lámat hlavu. Každopádně teď víme, že do našeho časoprostoru můžeme přenést, koho budeme chtít. Druufové to mají jednodušší - vrhnou se po nás a hned nás mají.“

„Co s ním chcete udělat?“ ;

Ragov neodpovídal. Se zájmem sledoval, jak Druuf pomalu odchází, Druuf přitom pištěl. To byly ty zvuky, které zpomalně zněly jako: „...druuuff!“

Housenka došla až k jeskyním a tam se náhle zastavila. Ragov, který kráčet za ní, pochopil - všimla si svých zkamenělých druhů. První známka inteligence!

Ragov se nejdříve lekl, když zachytí) Druufův tázavý pohled.

housenka se vrhla do prohledávání okolí svých nehybných přátel a pak se vracela k Ragovovi.

Rous se sklonil k Noirovi: „Je to telepat? Zachytil Jste nějaké signály?“

„Jsem jenom hypnotizér, nic víc,“ odpověděl Noir. „Bohužel

neumím číst myšlenky. Mohl bych mu leda tak přikázat, aby mi neutekl, jestli si přejete.*

„Prozatím by mi bylo milejší,“ poznamenal Ragov, „kdyby mu zůstala jeho vlastní vůle. Pokuste se s ním dorozumět aspoň prostřednictvím myšlenkových obrazů, Noire.“

Hypnotik přikývl a pustil se do práce.

V Druufovi našel velmi učenlivého žáka..

^ A ^

Přenesli do svého času ještě dva Druufy a získali tím důkaz, že Ragovova metoda působí, přestože si to neuměli vysvětlit. Proto realitu akceptovali a museli nechat několik otázek otevřených.

Rous poodešel s Harrasem stranou, aby Noira při experimentech nerušil. I Ragov vypadal zaměstnaně a dával přednost samotě. Steiner se skláněl nad troskami pozorovací lodě a zkoumal je. Josua držel stráž.

„Možná bychom měli do našeho času přivést zpět jednoho z Arkonidanů,“ mínil Rous a ukázal na zkamenělou policejní jednotku v horách.

„Jaký by to mělo smysl?“ zeptal se Harras. „Vždyť těm afektovaným hlupákům nic nedlužíme!“

„Souhlasím s vámi, Harrasi, ale o to vůbec nejde. Rhodanův 50

úkol jsme z velké části splnili, nicméně nemůžeme se vrátit. Už si o nás asi dělají starosti a brzy něco podniknou. Gazela snad ještě stojí na stejném místě.“

„Pokud přežila ten útok...“

Rous sraštil čelo.

„Jistě, to by měla být naše hlavní starost. Proč nefunguje čočkový generátor? Bez zásahu lidské ruky nemohl přestat pracovat, a ve chvíli, kdy vypadl, nebylo v Tats-Toru ani živáčka! Jsem přesvědčen, že tohle...“ ukázal kolem sebe, „není Tats-Tor! Jsme na jiné planetě - a přece támhle u toho stromu musí stát naše Gazela. Je možné, aby dvě planety existovaly na stejném místě?“

Harras zavrtěl hlavou.

„Ve stejném čase ne, poručíku. Ovšem v různých časech určitě ano...“

Rous zapnul vysílačku a otočil se ke Steinerovi: „Něco jste objevil, Steinere?“

„Jak se to vezme,“ přišla váhavá odpověď. „Hlavně nevím, jak mám ty úlomky analyzovat. Podléhají zákonům jiného času. Jakmile opustí prostor mého ochranného štítu, nedokážu s nimi pohnout.“

„Použijte Ragovovu metodu. Pokud platí na živé, může působit i na neživé předměty. Vezměte si jich pár na cestu.“

Steiner souhlasil a přikývl.

Ale slovo si vzal znovu Harras: „Víte co mě trápí teď, poručíku?“

„Ne.“

„Pořád na to musím myslet... Kolik času asi uplynulo od chvíle, kdy Jsme se sem dostali... Myslím Času u nás doma.“

Rous se na něj pozorně zadíval.

„To nikdo z nás neví, Harrasi. Můžeme jen doufat, že rozdíl nebude příliš velký.“ Zmlkl, protože se v té chvíli ozvala prstenová vysílačka. „Ano, kdo mě to volá?“

„Steiner! Poslouchejte, Rouši, něco jsem objevil. Asi sto kilometrů západně od vás, na náhorní plošině. Můžete sem přijít? Co nejrychleji?“

„Co to je?“

„Člun typu Pulec, šedesát metrů dlouhý, a pokud se nepletu, má i jedno z našich obvyklých označení: K-7!“ Rousovi se zastavilo srdce.

K-7 podléhal jeho valem, když přesné před třemi měsíci Neviditelný přepadl planetu Mirsal II. Tenkrát zmizel kadet Becker a další dva Členové posádky. Poručík Rous byl u toho, když se to stalo. Tenkrát si lidé poprvé uvědomili, že Neviditelný dokáže unést i neživé věci.

^ ^ ^

Rous vylezl po žebříku na palubu K-7. Harras se zastavil vedle něj. O padesát metrů dále za nimi se Steiner staral o zbytky cizího Člunu.

„Jestlipak jsou naživu?“ zeptal se tise Harras a Rous na to pokrčil rameny.

„Možná,“ odpověděl. „Brzy se uvidí.“ Chodba zela prázdnotou.

„Zkusíme to nejdříve ve velínu,“ řekl Rous a zachvěl se, jak se jeho slova rozléhala. „Možná mají poradu.“

Nikoho nepotkali. Lod' byla jako po vymření, ale všechny dveře měla pozotévírané. '

Jenom dveře do velínu byly zpola zavřené- Za nimi stál muž a chystal se je zavřít úplně. Rous ho znal podle vidění. Patřil k technickému personálu. Stál tam jako z kamene vytesaný a díval se do prázdné chodby s rukou na klíce. Přivíral dveře, ale , bude trvat ještě dlouhé hodiny, než je zavře úplně.

Rous ho opatrně minul a vklouzl do velínu. Jeho domněnka se potvrdila - byli tam všichni. Měli pochopitelně jen málo místa, ale vešli se tam.

Všichni se dívali na poručíka Hillera, který právě říkal nějaké dlouhé:

„...oooooooo. „ Jak dlouho ještě? Kolik hodin?

„Panebože,“ hlesl Harras. „Tady je to jako v kabinetu voskových figurín!“

„No, naštěstí víme, jak je probudit k životu,“ poznamenal Rous. „A hele, támhle je i Becker...“

„Vysvobodíme je?“

„Jistě. Ragovovou metodou.“

„Ale neměli bychom si s tím pospíšet, než ten kolega u dveří zavře? Věděl byste pak, jak z té pasti ven?“

Rous pobledl. Znovu pomyslel, kolik času asi mezitím uplynulo doma... Hrozná představa...

„Máte pravdu, Harrasi. Musíme si pospíšet. Přivolejte sem ostatní. Musí nám pomoci. Já se postarám o Beckera, vy si vezměte toho dveřníka...“

A pustili se do práce.

-> ^ ^

Becker otevřel oči a nechápavě se rozhlížel. Rous ho uklidňoval: „Počkejte, Beckerei Hned vám všechno vysvětlím! Nemluvte!“

Becker zíral do propasti pod sebou. Rous mezitím zpomaloval let a zvolna klesal. Zanedlouho přistáli a Rous vypnul energetický štít, který je dosud chránil.

„Vítejte mezi námi, kadete Beckere,“ usmál se poručík. „A teď už se můžete ptát. Mí lidé mezitím vysvobozují vaše přátele. Jistě si plně uvědomujete, že jste byli zajatci. Zajatci v jiném

-čase.“

Becker pomalu přikývl a pak opatrně zašeptal:, Jak Jste se sem dostali? Co na to Sikermann?“

„Jen klid, Beckere. Vzpomínáte si, co se stalo? Víte ještě, jak to proběhlo?" Kadet Becker přikyvoval.

„Jistěže to vím. Měl jsem najednou stejný pocit jako při transici. Něco mě někam táhlo, a když jsem o pár vteřin později otevřel oči, byl jsem tady. Necháпали jsme co to znamená, ale materializoval tu i nás K-7 a všichni členové posádky. Poručík Hiller nás sezval do velínu, protože měl dojem, že našel vysvětlení,. Sotva řekl pár vět, stalo se něco podivného."

„Co?"

„Bylo to podobné jako předtím. Poručík Hitler se mi rozmazával před očima. Jako by se mezi nás posunul nějaký mrak. Pak jsem neviděl vůbec nic - až teď vás."

Rous pochopil.

„My jsme si udrželi svůj vlastní čas, Beckere," vysvětloval. „Steiner vám to později objasní. Našli jsme způsob, jak vás do něj dostat zpět. Otázkou však je, jak do něj dostat i váš Člun. Je příliš velký."

Becker zavrtěl hlavou.

„To nechápu. Jak se vám to mohlo povést tak rychle? A kdo' je Steiner? Neznám ani ty ostatní, kromě Noira..." Rous mu položil ruku na rameno.

„Jen klid. Řekněte mi ještě něco, ale nedivte se mé otázce.

Vzpomenete si, jak dlouho mohl trvat váš pobyt v tom druhém časoprostoru?"

Becker se zamyslel.

„No," řekl pomalu, „určitě ne déle, než dvě minuty, stál jsem na plošině, objevil se K-7, poručík Hiller nás svolal, šli jsme rovnou do velínu..." Rous ho už neposlouchal.

Začínal tušit, že se snadno může stát, že Zemi uvidí-jestli ji ještě uvidí - třeba i o několik tisíc let starší, pokud se nestane zázrak.

Přehlédl přitom. Že se za několik posledních hodin děl jeden zázrak za druhým.

^ A ^

O nějaký čas později Harras energicky zavrtěl hlavou.

„Ne, poručíku, to je zcela vyloučeno! K-7 musí zůstat, kde je. Nikdy ho nedostaneme zpátky do našeho času. Proč taky? Zatím máme aspoň možnost přenést si do svého času potraviny a vodu z Člunu. Vydříme, dokud nedorazí pomoc. Zjistili jsme, že při zapnutém antigravu lze i otevírat a zavírat dveře."

„Ubytování tedy máme, to ano. Ale dělám si starosti. Nesmíte zapomínat, že zatímco posádka K-7 zestárla o dvě minuty, my jsme zestárli o tři měsíce! -A co se stalo doma? Třeba tam mezitím utekla celá staletí? Kdo ví?"

Steiner mávl rukou.

„Myslím, že si děláme zbytečné starosti. Kdyby opravdu uteklo tolik Času, Rhodan by už něco podnikl. Nebo je tu snad někdo, kdo si myslí, že by své lidi nechal ve štychu? Není... Takže je to jasné. Buďte bez obav."

„To ano, ale jak by nás našel?" pokračoval Rous.

Steiner pokrčil rameny. Tohle nevěděl ani on.

Spojař K-7 Deggenhoff se však ozval: „Poručíku Rouši, pokud mi dovolíte poznámku... Proč neodvysíláme zprávu? Na palubě K-7 je fungující hypervysílačka. Proč by nás Rhodan nemohl slyšet?"

„Jak ji chcete ovládat?" zeptal se Rous.

„Je sice velká, ale dá se rozložit na menší součásti a pak zase složit..." „Zkuste to," usmál se Rous. „Ale i potom, jak dokážete, že hypersignály proniknou z tohoto času do našeho?"

„To vám nezaručí nikdo," namítl Steiner a znělo to trochu jako výčitka. „Lepší zkusit, než nic nedělat. Deggenhoffe, zkuste to."

„Dobrá," souhlasil i poručík.

<- A: ^

O dvě hodiny později Deggenhoff ohlásil připravenost hypervysílačky.

Rous vysvětloval: „Je to poměrně beznadějná akce, protože ani nevíme, v jakém směru leží Země nebo ostatní stanice, které by nás mohly zachytit. Vidíte, Deggenhoffe, nejen čas, ale i prostor nám dělá problémy."

„„Budu tu zprávu vystlat ze záznamu a budu ji pořád opakovat- Směrové antény vysílačky se přitom budou otáčet na všechny strany...", vysvětloval spojař.

„Dobrá," kývl Marcel Rous. „Tady máte text zprávy. Hodně štěstí!" dodal a předal spojaři lístek t následujícími slovy:

Volání o pomoc! Tady Časová expedice Marcela Rouse. Všem!! - Cesta zpátky znemožněna, čočkový generátor nevysílá světelný signál. Pozice neznámá. Čas; vlastní. Našli jsme posádku K-7. Všichni zdraví.

Poručík Marcel Rous Steiner přikývl.

„No, snad nás někdo uslyší."

Deggenhoff téměř nazlobeně mávl rukou.

„Jen se nebojte. Určitě nás někdo uslyší. I kdyby to slyšeli jen Arkonidané - on se to Rhodan dozví i od nich."

Spojař se pustil do práce.

K Rousovi přistoupil Han-as: „Něco vám povím, poručíku. Jste opravdu přesvědčen, že to s tou vysílačkou vyjde? Kdyby to nevyšlo, napadla mě ještě jedna věc - pokud by vůbec nic nevyšlo a kdyby si pro nás nikdo nepřiletěl, rozložíme

K-7 na součástky a vysvobodíme ji z časového vězení celou. Až ji sestavíme,

budeme mít kosmickou loď, která poslouchá naše časové zákony. Jsem si jist, že pak najdeme cestu zpátky na Zemi."

„No, možná Zemi najdeme - ale doufejme, že to nebude Země, Jakou vůbec neznáme, protože mezitím uplyne několik tisíciletí."

Steiner na to nic neříkal. Přimhouřil oči, otočil se a šel pryč. Na okraji plošiny se zastavil a zadíval se dolů. Harras šel za ním. Deggenhoff už seděl u vysílačky a vysílal na všechny strany. Neviditelné hypersignály mířily do všech koutů vesmíru.

Poručík Rous ho přitom chvíli sledoval, potom se prudce obrátil a šel ke K-7. Aniž by se znovu otočil, prolezl vstupem a vešel do velínu. Ztěžka dopadl do pilotního křesla a zamyšleně se díval na mrtvé obrazovky a nepohyblivé přístroje. Nebyl vlastně i on sám dávno mrtev? Nebyl zajatcem vězení Času, kde se minulost mísila s přítomností a budoucností? Vzdychl.

To byl projev určité rezignace. Hlava mu klesla na ovládací panel. Rozhodl se, že si na čtvrt hodinku zdřímne. Nikdo, ani on sám nemohl tušit, jak dlouho ve skutečnosti tahle čtvrt hodinka potrvá...